

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Pentru România, anul 1996 este înainte de toate un an electoral. Cetățenii români cu drept de vot vor fi chemați de cel puțin patru ori la urne, pentru că vor fi cu siguranță două tururi de scrutin, în

vegherii corectitudinii alegerilor pentru a elimina orice posibilitate de fraudare a lor. Indiscutabil că de importanță fundamentală sunt trei factori: personalitățile politice care vor fi propuse electoratului pentru a primi girul său, mesajul

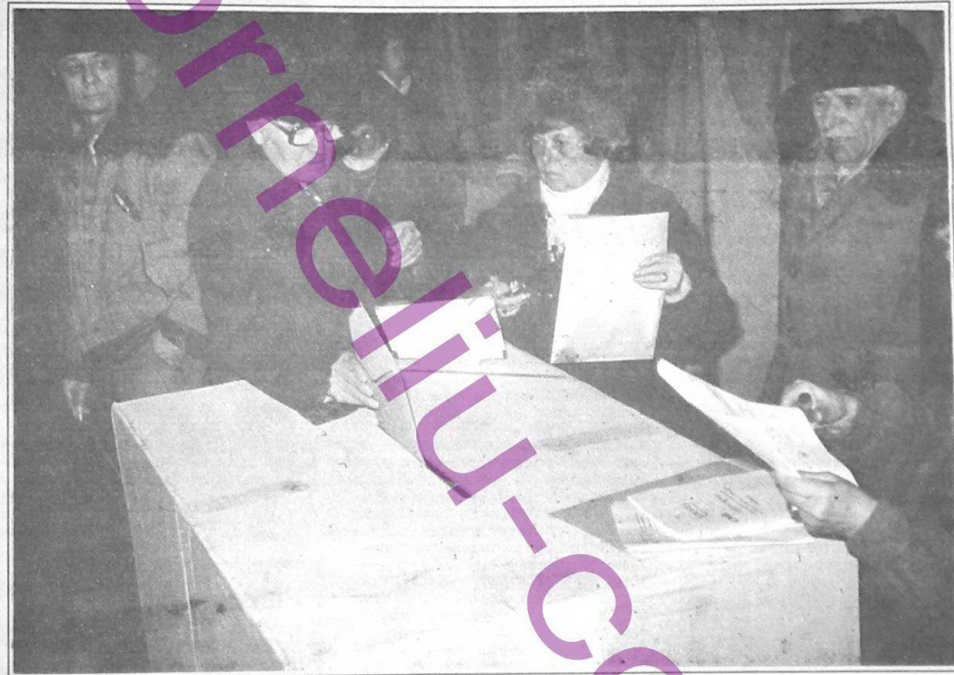
vor aduce cu siguranță și multe voturi. Multe dar nu și suficiente, pentru că o bună parte a electoratului s-a trezit și nu mai poate fi chiar atât de ușor înșelată. Consider că cele mai mari șanse pentru a câpăta încrederea și implicit

și administrative existente să fie eliminate, să nu mai descurajeze sau chiar să anihileze libera inițiativă. Că fiscalitatea împovăraătoare va înceta să fie principala sursă de acumulare a bugetului. Că din furt nu va mai putea face nimeni averi colosale. Că orice avere, indiferent de proporțiile ei, va putea fi acumulată de oricine, doar cu o dublă condiție: să muncească cinstit și să fie un bun întreprinzător. Că averile și proprietatea vor fi garantate de către stat și nimeni nu va mai fi jefuit, de stat sau de

UN AN ELECTORAL DE NUMAI ȘASE LUNI!

cazul alegerilor prezidențiale și minimum două în cazul celor locale. Rămâne de văzut care va fi proporția participării electoratului la alegeri, mai ales la al doilea tur și la cele care vor urma pentru alegerile locale. Iată că, deși facem referire la un an electoral, asemeni acestei primăveri, el a întârziat nepermis de mult să înceapă. La această dată, deja nu mai poate fi vorba de un an, ci de cel mult opt luni, dacă alegerile generale și prezidențiale se vor desfășura în decembrie - ceea ce este foarte puțin probabil - și de numai 5-6 luni, dacă vor fi ținute în septembrie sau în octombrie. Rezultă deci un an de numai 5-6 luni! Un timp extrem de scurt pentru susținerea a două campanii electorale oficiale și pentru chemarea alegătorilor de câteva ori la urne. Pe fondul unei apatii politice tot mai accentuate și al unui indiferentism politic tot mai manifest, consultarea electorală a populației într-un ritm mult prea accelerat și într-un timp mult prea scurt riscă să conducă la un grad de participare extrem de redus, fapt ce ar pune serioase semne de întrebare asupra adevăratei reprezentativități a celor care vor fi aleși. Singurul răspunzător de situația creată este Guvernul Văcăroiu, în sarcina căruia cad pregătirea și organizarea alegerilor. Miopia politică, lipsa de luciditate și manevrele politicianiste ale acestei nefaste guvernări s-ar putea să producă efecte cu consecințe grave și după ce Guvernul Văcăroiu își va fi încheiat jalnicul mandat.

Acum trebuie să fim însă realiști, să privim calendarul alegerilor, stabilit de actuala Putere, ca pe o fatalitate, căci oricum nu mai putem schimba nimic și să ne concentrăm exclusiv asupra campaniilor electorale și asupra supra-

politic ce va fi transmis și modalitățile concrete de transmitere a acestuia. Rolul personalităților este decisiv pentru câștigarea alegerilor în România, în anul 1996. Alegătorii își formulează încă doar în foarte mică măsură opțiunile electorale în funcție de doctrinele sau de programele ce li se propun, orientarea lor fiind determinată într-o direcție sau alta, aproape exclusiv de liderii politici care le solicită votul. De felul cum vor face liderii aceste solicitări depinde rezultatul alegerilor. Promisiunile populiste, ieftine și fără acoperire în realitate, demagogia gălăgioasă și găunoasă, lozincile sforăitoare, oratoria deșartă vor fi foarte prezente în campaniile electorale și

voturile electoratului le vor avea acei lideri care, în numele formațiunilor politice pe care le reprezintă, vor reuși să convingă alegătorii că nu le cer să fie aleși pentru a-i scăpa de perpetua trudă de zi cu zi, care doar ea poate aduce bunăstarea și prosperitatea. Că dimpotrivă vor face uz de toate mijloacele politice pe care le vor avea la îndemână, dar mai ales de cele pe care le vor crea, pentru a-i ajuta să muncească pe rupte, să-și creze singuri bunăstarea prin muncă cinstită, într-un cadru politic care să le asigure ameliorarea situației materiale în condiții de concurență loială, cu șanse egale pentru fiecare participant la competiție. Că vor veghea ca barierele birocratice

mafiile create actualmente de economia paralelă.

Într-un cuvânt: **alegeți-mă, nu pentru a vă ajuta să huzuriți în lux dacă ați reușit să dați o lovitură, nici pentru a vă ajuta să vegetați în sărăcie consumând puținul care „vi se dă”, ci pentru a munci pe rupte și cu folos pentru voi înșivă și implicit pentru țară. Alegeți-mă ca să vă ajut să nu mai fiți nevoiți să furați, să nu mai risipiți, ci să muncii cinstit și eficient, să creați bogăția care vi se cuvine și de care să vă puteți bucura fără nici o opreliște, fără nici o teamă.**

Mircea VLAD

De Sfântul Gheorghe, C.D.R. va fi la Curtea de Argeș

În ziua de 23 aprilie a.c. - de Sfântul Gheorghe - Convenția Democratică din România organizează la Curtea de Argeș o adunare cu participarea președintelui PNTCD, dl Ion Diaconescu, a președintelui PNL, dl Ionel Quintus, a altor lideri politici ai Convenției. La adunare va lua cuvântul președintele CDR, dl Emil Constantinescu. Adunarea va marca deschiderea campaniei electorale a Convenției Democratice din România.

Comunicat al Convenției Democratice din România

În Săptămâna Mare, președintele CDR, Emil Constantinescu, a participat la o întrunire internațională desfășurată sub genericul „Ruga pentru Balcani”, la Bled, în Slovenia. Au fost prezenți conducătorii ai partidelor creștin-democrate din țările balcanice, precum și parlamentari ai partidului republican din SUA, ai celui conservator din Marea Britanie, precum și parlamentari creștin democrați germani.

În drum spre țară, președintele CDR s-a oprit la Viena, pentru a se alătura credincioșilor ortodocși la slujba de prohod oficiată la Biserica Română, și a se întâlni sâmbătă, cu membrii Societății „Vorba

Noastră” a românilor și vlahilor din Austria.

Revenit în aceeași zi la București, Emil Constantinescu a luat parte împreună cu Ion Diaconescu, președintele PNTCD, la slujba de Înviere de la Biserica Sfântul Spiridon și apoi la serviciul religios din cursul nopții de la Biserica Sfântul Nicolae-Biserica Studenților, din Piața Universității.

Biroul de presă al CDR

Icoana din sufletul nostru

Aflată deja la a patra ediție, Expoziția de artă religioasă organizată de Casa de Cultură Studențească din București, ne propune și anul acesta, cu ocazia Sfintelor Sărbători de Paști, o frumoasă și interesantă manifestare artistică.

Reunind lucrări ale studenților - și nu numai - din diverse centre universitare (București, Iași, Petroșani, Ploiești), manifestarea impresionează prin îneditul ei în peisajul cultural românesc.

Începând chiar cu locul în care aceasta este amenajată, expoziția te pune față în față nu numai cu niște lucrări frumoase amplasate pe mai multe panouri, ci, mai ales, cu fenomenul viu al artei, căci este vorba despre chiar sala-atelier în care membrii Cercului plastic al Casei de Cultură Studențească din București pictează. Ea este însă mult mai mult decât atât - este un popas duhovnicesc, este o invitație de a îmbrățișa cu privirea icoana din sufletul nostru, căci imaginea de pe sticlă sau de pe lemn ne vorbește fiecăruia, ne emoționează și ne creează acea stare excepțională de comuniune pe care nu o poți avea decât într-o relație personală și vie cu Biserica.

Dumnezeu, Maica Domnului și Sfinții ne privesc cu ochi iubitori. Icoana este icoană, căci imaginea transcende realitatea și vizitatorul are experiența unei întâlniri și simte fiorul dumnezeirii.

Este o formulă originală pe care ne-o propune dl profesor Vasile Craioveanu, artist plastic, conducătorul Cercului de pictură de la Casa de Cultură Studențească, care a simțit că nu este totul să îndrumi, să formezi, să explici, ci să respecti personalitatea fiecăruia. Cu o extraordinară măiestrie, dl Craioveanu reușește să ne arate că elevii săi au surprins esența. Pictura de icoane presupune smerenie, conștiința că lucrul tău îl reprezintă pe Dumnezeu și de aceea nu-l poți face oricum. Acest lucru se vede în fiecare icoană, căci aceeași imagine este tratată de fiecare potrivit sufletului său. Nu sunt variațiuni pe aceeași temă, ci întâlniri personale, întâlniri de taină la care ușa sufletului a răspuns în felul său.

A găsi o astfel de formulă pentru cei care se reunesc aici este mai mult decât interesant, original, însă, este încă un dar pe care ni-l face Dumnezeu de Sfintele Sărbători.

Aurora CONSTANTINESCU

Anunțuri • Anunțuri • Anunțuri •

Departamentul de Agricultură invită membrii și simpatizanții PNTCD la dezbateri în prima și a 3-a zi de joi din fiecare lună cu începere de joi 18 aprilie 1996, orele 17.00 - la sediul central, din bulevardul Carol, nr. 34, corp B, etaj 1, camera 1.

D.D.S.D.P.

Obștea ortodocșilor din Rogoz, localitate subordonată orașului

Tg.-Lăpuș, jud. Maramureș, se străduiește de mai multă vreme să ridice o biserică nouă. Au pus mână de la mână și au pornit lucrarea. Vremurile însă sunt cum sunt și nu ajung banii pentru a termina noul lăcaș închinat Domnului. De aceea preocupat părinte paroh Ioan Chirilă face apel la frații credincioși din toată țara să ajute obștea dreptmăritorilor creștini din Rogoz. Cei care pot face aceasta sunt rugați să depună în cont BASA Tg.-Lăpuș 45961312.

Apel către membrii și simpatizanții PNTCD, către toți democrații români

Lupta politică presupune și un suport material. Ideile trebuie difuzate, masele mobilizate, numai astfel se poate duce la biruință un crez politic.

Din nefericire, mijloacele materiale ale Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat sunt extrem de reduse, iar masivele majorări de prețuri din ultima vreme ne pun practic în imposibilitatea de a desfășura o activitate normală.

Oficiosul partidului, „Dreptatea”, este departe de a-și acoperi cheltuielile. Costul editării sale a devenit de nesuportat. O serie de alte cheltuieli ale PNTCD se majorează permanent: costul deplasărilor, tipărirea manifestelor, chirii etc.

Suntem conștienți de greutatea materiale din ce în ce mai mari ale concetățenilor noștri. Considerăm însă că apărarea libertăților cetățenești și a viitorului acestei țări au prioritate tocmai în vremurile de grea cumpănă.

De aceea apelăm la toți membrii și simpatizanții Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, la toți cetățenii care cred în lupta noastră, să ne sprijine în acțiunea de procurare a mijloacelor materiale absolut necesare acestei lupte.

PNTCD înființează un GRUP DE SPRIJIN format din toți cei care vor subscrie minimum suma de 30.000 lei într-un FOND SPECIAL destinată susținerii activității partidului. Sumele pot fi depuse direct la casieria centrală a partidului din București, Bulevardul Carol I, nr. 34, sau în contul nostru la Banca Comercială Română, Sucursala Municipiului București 45.10.21.70 cu mențiunea FONDUL DE SPRIJIN.

Membrii GRUPULUI DE SPRIJIN vor primi o legitimație și o insignă speciale, poziția lor este reglementată prin statutul partidului și se vor bucura de recunoștința și atenția întregului partid.

Contribuțiile mai mari decât suma menționată, sau cele care se vor adăuga ulterior, se vor înscrise pe o adeverință ce se va anexa la legitimație.

În speranța că prietenii noștri vor înțelege rațiunea acestui apel, le mulțumim cu recunoștință.

CONDUCEREA

PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

CONFERINȚĂ la Organizația Muncitorească Centrală

Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat - Organizația Muncitorească Centrală va organiza o masă rotundă pe următoarea temă:

„Necesitatea câștigării alegerilor locale de către CDR, prin PNTCD”

susținută de dl deputat Sorin Lepșa, vicepreședinte PNTCD, președintele organizației județene PNTCD Brașov, joi, 18 aprilie 1996, ora 17.00 la sala de conferințe din corpul B, etaj 1, sediul central al PNTCD din b-dul Carol nr. 34.

Pierderi

Pierdut carte de identitate pe numele S.C. Crevedia Prod S.A., seria A043915. Se declară nulă.

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel.: 6503554, fax: 6506444, 70179, București, sector 1.

Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.

Tehnoredactare computerizată:

Mihaela Ivan, Anca Firescu.

Tiparul executat în TIPOREX

Calea Plevnei nr. 114, sector 1, București

Conferința de presă a PNȚCD

8 aprilie 1996

În deschiderea conferinței de presă, dl Ion Diaconescu a adus o serie de precizări în legătură cu afirmațiile făcute de președintele Ion Iliescu și alte personalități, referitoare la unele alianțe politice. Președintele Iliescu a reiterat faptul că PDSR a fost forțat de Opziție, mai exact de CDR, să facă alianțe cu partidele extremiste întrucât a refuzat să participe la guvernare.

electorale, pentru a nu-și asuma responsabilitatea unei guvernări nereușite. Chiar partidul de guvernământ s-a gândit la o formulă pentru a se lepăda de această guvernare, a mai afirmat președintele PNȚCD. În concluzie încercarea de a arunca vina asupra PNȚCD și CDR este o mistificare pentru a deruta opinia publică, mai ales din străinătate întrucât dl

a făcut partidul până acum. Data alegerilor locale va fi probabil 2 lună, iar cea a

alegerilor generale, luna septembrie a acestui an. CDR a cerut devansarea acestor alegeri sau măcar desfășurarea lor la termenul scadenței, în luna septembrie a acestui an. Președintele Iliescu a anunțat acest lucru în ciuda faptului că nu s-a făcut până acum nici o pregătire în acest sens: adoptarea legii alegerilor și distribuirea cărților de alegător. Legea poate fi adoptată în această sesiune, iar în ceea ce privește cărțile de alegător, dl prim ministru Nicolae Văcăroiu l-a asigurat pe dl Diaconescu la o întâlnire ce a avut loc în toamna anului trecut la Cotroceni că vor fi distribuite începând cu data de 1 februarie a acestui an, fapt ce nu s-a întâmplat. Prin urmare alegerile se vor ține ca și până acum, fără cărți de alegător.

Dl Prim Vicepreședinte Gabriel Tepelea a anunțat viitoarea reuniune a Partidului Populare European, ale Uniunii Europene Creștin Democrată și Fundației Hanss Seidel, ce va avea loc în zilele de 12-13 aprilie, în apropiere de München și la care domnia sa va reprezenta PNȚCD. Întrunirea se va axa pe dezbaterile problemelor sociale ale lumii contemporane, în special integrarea în muncă, șomajul, acestea constituind o preocupare deosebită în Europa de astăzi.

Dl prim-vicepreședinte Tepelea va mai participa la o ședință de conducere a UECD, la care se vor aborda două probleme de interes deosebit pentru PNȚCD: admiterea creștin democraților din Moldova care au înaintat cererea pentru a fi admiși în UECD și cererea unei fracțiuni a maghiarilor din România, grupați în jurul unei Uniuni Creștin Democrată a Maghiarilor din România.

Referitor la problemele de politică externă, dl Tepelea a semnalat faptul că Ministerul de Externe nu pare să aibă o viziune clară asupra semnării tratatelor cu vecinii. Sunt semnate Puterea ar dori să semneze întâi tratatul cu Rusia și abia în faza următoare tratatele cu Ungaria și Ucraina. Aceasta este, după părerea dlui Tepelea, fie o atitudine deliberată, fie dovada unei neputințe a democrației. Semnarea lor, a mai afirmat prim-vicepreședintele PNȚCD, trebuie să se facă de către un guvern reprezentativ și responsabil, un guvern deschis cooperării, legat de interesele naționale ale poporului român și acest Guvern nu poate fi decât cel al Convenției Democratice.

Dl Vicepreședinte Ulf Spinescu s-a referit în intervenția sa la acțiunea de privatizare în masă. După părerea sa, nu se poate spune că această privatizare este un câștig sau este un eșec întrucât ceea ce s-a făcut până acum este o identificare a unor opțiuni, utilizând ca instrumente de intermediere certificatele de proprietate și cupoanele.

În încheierea conferinței de presă, a luat cuvântul dl Cristian Popescu, vicepreședintele TUNȚCD. Acesta a făcut referiri la vizita făcută la Tirana de o delegație PNȚCD, condusă de dl vicepreședinte Mircea Popa Zlatna, de dl vicepreședinte Ordinara a Partidului Democrat din Albania.

Delegația română s-a întâlnit cu președintele Partidului Democrat din Albania, dl Sali Berisha și secretarul general, dl Tritan Shehu. S-au realizat de asemenea contacte la nivelul organizațiilor de tineret ale celor două partide.

În ultima parte a conferinței de presă, dl Ion Diaconescu a răspuns întrebărilor ziariștilor.

Referitor la fraudă electorală, domnia sa a răspuns că se vor face eforturi pentru a avea acoperite și supraveghetori toate secțiile de votare, persoane care să obțină cu orice preț o copie a procesului verbal. Pentru alegerile generale se intenționează instalarea unei rețele paralele de calculatoare pentru numărarea voturilor. Domnul Gabriel Tepelea a adăugat faptul că trebuie de asemenea să înfișurăm orice forme de presiune care se fac în ziua alegerilor asupra celor care votează prin diverse modalități.

O altă întrebare s-a referit la ultima ședință BCCC în care s-a discutat situația filialei Constanța și poziția dlui deputat Mircea Ciurara în raport cu această organizație. Domnul secretar general Radu Vasile a răspuns acestei întrebări precizând că în ședința BCCC conducerea PNȚCD Constanța a fost validată pe întregul său mandat. Nemaifiind vorba de o stare de provizorat, dl deputat Mircea Ciurara nu mai este responsabil de organizația PNȚCD Constanța. În plus, după ultimul Congres, conform noii structuri, aceasta este o atribuție a secretarilor generali adjuncți, nu a vicepreședinților.

Următoarea conferință de presă a PNȚCD se va desfășura în ziua de 22 aprilie a.c.

Mariella NEAGU

Foto: Mihail CEFERONE

Dl Ion Diaconescu a precizat că dl Iliescu uită să amintească condițiile în care au fost duse acele tratative. PDSR-ul făcuse deja o alianță tacită cu partidele extremiste. Opoziția a condiționat aceste tratative de neparticiparea la guvernare a partidelor extremiste pe motiv că acestea vor aduce prejudicii țării pe plan intern și mai ales pe plan internațional. PDSR-ul a refuzat categoric, având deja această alianță care le asigură majoritatea absolută. Acceptând participarea la guvernare, CDR s-ar fi aflat pe poziția de auxiliar, iar Guvernul ar fi făcut ce a făcut cu girul opoziției, fără ca aceasta să aibă vreo putere. Din aceleași considerente nu au putut fi realizate nici tratativele ulterioare.

Dl Ion Diaconescu a mai subliniat și faptul că nu CDR a impus această alianță cu partidele extremiste ci PDSR-ul a dorit-o pentru a avea siguranța puterii. Domnia sa a arătat că aceste partide au votat întotdeauna alături de Putere, iar despărțirea din ultimul timp a fost cauzată de motive

președinte Iliescu a făcut aceleași afirmații și peste hotare.

Referitor la alianțele posibile în alegerile locale, Convenția Democrată a făcut o declarație conform căreia filialele Convenției se pot alia cu alte forțe de opoziție în vederea supravegherii alegerilor și susținerea candidaturii ce va ajunge în turul doi. Ținând cont de specificul acestor alegeri, urmează ca alianțele să fie realizate la nivel local urmând ca pentru orașele mari acestea să aibă girul conducerii naționale a CDR, iar pentru satele girul conducerii județene a Convenției Democratice. În ceea ce privește alegerea consilierilor, neexistând nici un prag (chiar cu un procent de 2-3%, un partid poate avea un consilier) nu există interesul unei alianțe.

Referitor la alegerile generale, dl Diaconescu a afirmat că PNȚCD nu va abdică de la principiile sale. Prin urmare orice alianță va fi trecută printr-o sită critică pentru a nu apărea în fața electoratului cu o alianță care nu ar fi compatibilă cu tot ceea ce

Sănătatea populației din mediul urban reprezintă o urgență

În urmă cu câteva zile, de Ziua Mondială a Sănătății, directorul general al Organizației Mondiale a Sănătății, dr. Hiroshi Nakajima, a lansat programul „Orașe sănătoase pentru o viață mai bună”. Acesta este unul dintre numeroasele planuri prin care Organizația Mondială a Sănătății încearcă să-și atingă un obiectiv mai vechi, definit prin devisa „Sănătate pentru toți până în anul 2000”. Pornind de la premisa că sănătatea populației din mediul urban reprezintă o urgență, că numărul cetățenilor ce trăiesc în orașe este în continuă creștere, depășind disponibilitățile acestora de a găzdui tot mai numeroși solicitanți, s-a luat în discuție realizarea unui model pentru promovarea sănătății urbane în mod particular cu referire la cetățeanul cu venituri mici. Programul își propune să realizeze eficiente apropieri între reprezentanții administrației locale și asociațiile comunitare în vederea rezolvării atât a problemelor de sănătate colectivă cât și a celor legate de sanogenza mediului citadin.

Este de dorit ca, în contextul favorabil realizat de OMS să se ivească posibilitatea pentru cât mai multe orașe românești de a beneficia de prezentul program. Sper că autoritățile locale să fi luat dezastru în apreciere aceste facilități. Oricum, se cuvine ca viitorii noștri gospodari ce-i vom investi în primăriile orașelor în acest an electoral să se îngrijească mai

mult de sănătatea concitadinilor lor. Căci sănătatea cetățeanului este mai mult decât o problemă a individului, este problema colectivității. Nu trebuie să ne cantonăm în indiferență față de numărul mare al accidentelor rutiere datorat străzilor mici, supraaglomerate în care calvarul deplasărilor marchează zilnic resursele psihice ale șoferilor și pietonilor. Nu trebuie să rămânem indiferenți la poluarea atmosferică a marilor orașe, la poluarea surselor de apă, sau la veșnicile gunoai inadecvat depozitate care contaminează parcurile, străzile și spațiile de joacă (atâtea câte mai există).

Să nu uităm însă ce înseamnă pentru viața unui orașean accidentele la care se expune într-un loc de muncă insuficient protejat; să ne reamintim că România are una dintre ratele cele mai crescute de concedii pentru incapacitate temporară de muncă prin efectul accidentelor și una din necesitățile cele mai mari a handicapului ca urmare a aceluiași accident.

Dar viața orașelor noastre este marcată în plus de un număr din ce în ce mai mare de copii abandonati care își petrec zilele în praful străzii, iar nopțile și le dorm în rețeaua de canalizare. Orașele românești sunt populate de peste 60.000 de copii care se dezvoltă în stradă sau, oricum, în afara unor familii.

Un oraș înseamnă din păcate și o creștere a criminalității, o extindere a violențelor stradale. Mai înseamnă și locul în care persoanele a-junse în pragul disperării, umilite de sărăcie, își câștigă cerșind pâinea cotidiană.

Doresc să închei această prezentare cu speranța că cei care au decizia politică vor face ca sănătatea orașelor noastre să aducă o ameliorare a vieții noastre așa cum Organizația Mondială a Sănătății a decis.

Deputat Remus OPRIS
Membru al Comisiei de Sănătate și Familie
a Camerei Deputaților

Bugetul de Stat în dezbaterea
Parlamentului României

Propuneri ale parlamentarilor PNȚCD aprobate de plenul celor două Camere

Parlamentarii ai PNȚCD au propus o serie de amendamente vînzînd îmbunătățirea prevederilor proiectului Legii Bugetului de Stat pe anul 1996, acolo unde au socotit necesar, în conformitate cu politica partidului nostru și în acord cu principiile stipulate în „Sinteza programului politic al PNȚCD”, document aprobat la recentul Congres al partidului. Majoritatea acestor amendamente a fost respinsă de plenul Camerelor reunite. Dintre puținele amendamente punctuale acceptate, le prezentăm pe cele propuse de acad. Gabriel Tepelea, prim vicepreședinte al partidului, deputat de Bihor.

1. La Anexa 3/17 - Bugetul Ministerului Culturii, capitolul „Cultură, religie și acțiuni privind activitatea sportivă și de tineret” se introduce, la poziția „Cheltuieli de capital”, două asteriscuri cu precizarea:

„** Include și sumele necesare pentru lucrările aferente realizării statuii lui Iuliu Maniu în Capitală.

Observație. Propunerea a fost votată în unanimitate de Parlamentul României.

2. La Anexa 3/16 - Bugetul Ministerului Sănătății, la poziția „Cheltuieli de capital, investiții pe 1996, se introduc sumele necesare realizării unui nou dispensar în comuna Borod, județul Bihor.

Observație. Parlamentul a aprobat, pentru 1996, suma de 100 milioane lei.

3. La Anexa 3/15 - Bugetul Ministerului Învățămîntului, la capi-

tolul „Învățămînt”, poziția „Cheltuieli de capital”, investiții, s-a înscris obiectivul construirii unei grădinițe cu două săli de clasă și alte două de curs, plus grupuri sanitare, în comuna Borod, județul Bihor.

Observație. Obiectivul va fi început în anul 1996, trimestrul III, și va fi finalizat în anul 1997.

4. La art. 42 din Proiectul Legii Bugetului de Stat, deputatul PNȚCD Gabriel Tepelea a propus reformularea: „Se acordă din Bugetul de Stat un avans de 70% pentru manualele școlare, medicamentele fabricate în țară, precum și pentru editarea unor lucrări fundamentale din domeniul istoriei naționale, al literaturii și științei, recomandate de secțiile de profil ale Academiei Române.

Observație. Textul subliniat constituie propunerea propriu-zisă. Articolul a fost votat de Parlamentul României în această reformulare.

DREPTATEA

Guvernul nu-și respectă propriile hotărâri

În zona de nord a Capitalei, 10.000 de apartamente primesc energia termică de la Centrala Electrică de Termoficare GRIRO.

Cazanele de abur și echipamentele energetice din dotare, în funcțiune din anii 1929-1933, au depășit de mult perioada de funcționare normată, unele fiind oprite de instituțiile abilitate (ISCIR). Prin HG 91/1993 s-a aprobat obiectivul de investiții, de interes public, „Modernizarea centralei electrice de termoficare GRIRO” în valoare de circa 19 mld lei și termen 24 luni. Până la sfârșitul anului 1995 au fost alocate numai 6,3 mld lei, cu consecințele de rigoare privind stadiul lucrărilor; în plus, în decembrie 1995 au rămas nepăștite lucrări realizate și echipamente achiziționate în valoare de circa 1 miliard, deoarece S.C.

O dezvoltare durabilă, eficientă, a agriculturii românești necesită consolidarea juridică și instituțională a proprietății private și luarea unor măsuri socio-economice în favoarea micilor producători individuali, indiferent de forma economică a exploatarei (individual/familial, asocieri de tip SRL sau socio-economică de tipul cooperativei de producție-valorificare).

O dezvoltare rentabilă a agriculturii este condiționată de o serie de factori tehnico-economici de optimizare, specifice exploatarei, care să beneficieze de o structură informațională, precum și de organisme și asociații profesionale de îndrumare.

Opinii

Unele condiții și măsuri pentru rentabilizarea agriculturii

1. Producătorii agricoli individuali au dreptul să-și aleasă în mod liber forma de exploatare și valorificare a producției (individual sau în comun, inclusiv prin unități socio-economice de persoane - cooperative - care asigură o pondere democratică și neutralitate politică).

2. Producătorii agricoli trebuie să fie sprijiniți în privința specializării producției și industrializării acesteia prin acordarea de avantaje și înlesniri fiscale (credite ieftine de producție - pe termen scurt -, garantate de recolta viitoare și credite de investiții/dezvoltare - pe termen mediu și lung -, garantate individual sau prin unități economice asociaționiste specifice). Se impune un instrument de credit neformalist și la îndemâna producătorului, acordat direct de la locul de producție.

prin sistemul economic cooperatist, având avantajul garanției comune și individuale (titlul de proprietate înscris în registrul cadastral).

3. Terenurile agricole aflate în proprietate de stat trebuie reduse la minim, având funcția socio-economică de stațiuni experimentale, de învățămînt și cercetare, de îndrumare tehnico-științifică a producătorilor individuali și asociații.

4. Susținerea și promovarea valorificării producției cerealiere în perioada imediată de după recoltare, prin acordarea de credite pe termen scurt unităților abilitate în acest scop: unități economice asociaționiste private sau socio-economice de persoane cooperatiste.

Acestea trebuie să posede și să-și poată procura instalațiile necesare însoțirii și condiționării la standarde internaționale a producției respective. Se pot adopta mijloace moderne de plată pentru producătorul care și-a depus o parte din recoltă la aceste unități (recipisă warrant-marfă care poate fi scontată la bancă, iar decontarea finală să se realizeze după valorificarea pe piața internă sau la export).

Astfel se realizează condiția ca producătorul să-și primească imediat contravaloarea producției la predarea recoltei și să aibă fondurile bănești necesare pentru acoperirea cheltuielilor recoltei viitoare.

Ing. N. MĂRINCUS
Dr. ec. I. MANOF

DI Mircea Mihai
MUNTEANU, deputat
PNȚCD (Prahova):

„Să moară capra
vecinului”

Dezbaterea parlamentară a evidențiat necesitatea promovării unui act legislativ privind patrimoniul public și privat al unităților administrativ-teritoriale.

Deși prin „Strategia de reformă economico-socială a programului de guvernare” actualul executiv s-a angajat să prezinte Parlamentului României un proiect de lege pe această temă, nu numai că n-a făcut-o, dar și-a exprimat recent punctul de vedere negativ - față de o propunere legislativă a unui grup de deputați datând de prin 1993.

DI M.M. Munteanu consideră că este imperios necesar ca Guvernul să-și revizuiască poziția, astfel încât Legea patrimoniului public și privat să poată fi promulgată în legislația actuală.

Integrarea europeană a industriei românești

Industria reprezintă astăzi cea mai importantă ramură a economiei naționale.

Aceasta realizează în 1995 cca 33% din P.I.B., deținând aproape 90% din volumul exportului și peste 50% din veniturile bugetului de stat. Forța de muncă angajată în industrie reprezintă cca 45% din numărul total al angajaților.

Ponderele industriei în ansamblul economiei naționale, precum și conținutul social pe care îl presupune, recomandă din partea tuturor instanțelor politice o abordare atentă, nuanțată, realistă și responsabilă a problemei.

PNTCD afirmă că activitatea industrială este factorul indispensabil pentru progresul și prosperitatea țării, cât și pentru susținerea intereselor naționale și dobândirea unui loc demn în concertul lumii moderne.

În acest spirit PNTCD a gândit politica de sprijinire fermă a integrării economiei naționale și implicit a industriei, în structurile europene ca singura alternativă care corespunde pe deplin interesului național.

La 1 februarie 1995 a intrat în vigoare acordul de asociere la UE, iar la 22 iunie același an s-a depus cererea oficială de aderare a României la această organizație. În acest mod s-a declanșat procedura de integrare a României în structurile UE.

În decembrie 1994, la Essen, Consiliul de Miniștri a elaborat o „Cartă albă” care prezintă cadrul și condițiile

necesare aderării noilor state asociate la UE. Răspunsul României este formulat în „Declarația de la Snagov” care cuprinde strategia națională de pregătire a aderării țării la Uniunea Europeană.

Ceea ce își propune UE este transformarea pieței europene largite, în a doua piață a lumii după cea a Statelor Unite, în ceea ce privește gradul de integrare, nivelul prosperității și competitivitatea economiei comunitare.

Astăzi tot mai mult se vorbește de un sentiment de apartenență la UE dovedind că integrarea europeană este atât de profundă încât ea depășește aspectele economice și politico-strategice, cuprinzând și sfera mult mai delicată a sufletului cetățeanului european.

În aceste structuri România vine cu un decalaj grav în ceea ce privește tehnologiile, productivitatea și infrastructura.

Integrarea industriei românești în UE reprezintă singura șansă pentru ca România să-și păstreze o structură industrială competitivă, viabilă. Pot fi identificate imediat câteva avantaje certe:

- posibilitatea pentru produsele și serviciile industriale de a pătrunde pe piața UE, ca urmare a eliminării totale a barierei vamale;

- accesul la programele și fondurile comunitare care ar permite susținerea proceselor de reformă și restructurare;

- posibilitatea transferării în România a unor produse și servicii executate de firme din UE în afara comunității;

- posibilitatea extinderii cooperării industriale cu firme din UE;

- lansarea și dezvoltarea schimburilor comerciale între sectoare industriale, între întreprinderi; extinderea acțiunilor pe bază de parteneriat;

- extinderea fluxurilor de capital sub formă de investiții directe de capital și credite, ceea ce ar permite consolidarea sectorului privat, precum și modernizarea selectivă și oportună a unor sectoare industriale;

- extinderea cooperării tehnologice și științifice;

- accesul la programele comunitare de dezvoltare a infrastructurii, a schimbului de date și informații;

- accesul la structurile instituționale ale UE (subcomitete sectoriale; grupe de contact; comitete de asociere etc.).

Este dificil astăzi să se evalueze costurile integrării.

Acestea vor putea fi evidențiate abia pe parcursul negocierilor de aderare, care trebuie conduse inteligent, profesional și responsabil, ținând seama de interesele, posibilitățile și prioritățile industriei naționale. Dar ceea ce se poate afirma cu certitudine este că avantajele pe termen mediu și lung sunt covârșitoare și pentru acest motiv merită să se facă toate eforturile.

În această nouă reșezare a sferelor de putere, României i se oferă șansa să poată opta pentru alternativă cea mai avantajoasă: integrarea în Uniunea Europeană, adică civilizație, democrație, prosperitate și securitate.

Sigur, integrarea economiei românești în UE nu împiedică în nici un fel participarea României la cooperarea zonală. Poziția geostrategică a țării prezintă numeroase avantaje pentru cooperarea cu țările din zona Mării Negre și Europei centrale (CEFTA) precum și cu țările din C.S.I., Orientul Mijlociu sau bazinul mediteranean.

Nostalgia unui Est integrat până la Kamciatka, dirijat de Rusia, reprezintă o sîcucideră pentru industria românească. Asocierea cu o piață evident săracă pentru mult timp, tendința de a reface relațiile tip C.A.E.R. care au falimentat economiile naționale comuniste, tentativa imperială a Moscovei de a dirija economiile partenerilor, toate acestea trebuie să convingă fără nici o rețineră că integrarea spre Est a economiei și industriei românești ar fi o eroare fatală.

Nu trebuie uitată nici lipsa cronică de capital din acest spațiu, înapoierea tehnologică, industriile neperformante care vor face produsele înapte pentru o concurență reală pe piața mondială, iar o eventuală cooperare industrială cu totul neprofitabilă.

Andrei DIMITRIU

Unele probleme ale necesității finanțării externe a economiei naționale

În lucrarea „Trei ani de guvernare”, editată de guvernul Văcăroiu în noiembrie 1995, se afirmă că ponderea datoriei externe în produsul intern brut al țării la 31 august 1995 era de circa 14,6% ceea ce în raport cu media pe întreg fostul bloc socialist, care este de peste 25%, reprezintă foarte puțin.

De asemenea, datoria externă și serviciul acestei datorii (reprezentând plata ratelor de capital și a dobânzilor și comisioanelor) nu va depăși în 1996 cifra de 6.500 milioane dolari, ceea ce va reprezenta circa 87% din exportul realizat în 1995. Această cifră nu este deloc alarmantă dacă ne gândim că pe ansamblul fostelor țări comuniste ea reprezintă 125%.

Problema este însă alta. Țara are o nevoie stringentă de finanțare externă atât sub formă de credite cât și de investiții directe, prin aport de capital străin. Spre deosebire de ultimii 6 ani, când datoria externă contractată a servit în principal nevoilor de consum, abia în 1995 se constată o ușoară înclinare a balanței în favoarea utilizării creditelor externe pentru investiții. Cât privește investițiile directe de capital străin, situația este de-a dreptul catastrofală. Față de circa 8 miliarde dolari, cât ar fi fost nevoie până în prezent sub formă de investiții directe de capital străin pentru desfășurarea unor acțiuni hotărâte de restructurare, s-au investit numai 1,6 miliarde dolari, din care abia o treime în industrie.

Ca o consecință imediată foarte periculoasă, în absența unei finanțări externe multilaterale, pasivul comercial înregistrat în continuare și anul trecut a fost echilibrat prin reducerea rezervelor valutare din sistemul bancar, ceea ce a condus la deprecierea gravă a monedei naționale în ultimele 5 luni.

Moștenirea pe care o lasă guvernarea actuală la încheierea mandatului său va fi atât de grea, încât Convenția Democrată va trebui să acționeze încă înaintea preluării puterii pentru găsirea surselor de finanțare externă atât de necesare aducerii la îndeplinire a unor adevărate programe de restructurare, de revitalizare a tuturor ramurilor economiei naționale, menite să asigure cadrul de eficiență pentru realizarea obiectivelor contractului cu România.

Din examinarea studiilor de restructurare realizate până în prezent, rezultă că economia națională are nevoie în perioada 1993-2002 de echivalentul unei sume de cel puțin 70 miliarde

dolari, atât în valută națională cât și în deize, pentru finanțarea acțiunilor propuse, din care numai pentru industrie 30 miliarde dolari. Investițiile realizate în primii trei ani ai acestei perioade pentru restructurare nu au reprezentat nici o treime din cât ar fi trebuit, ceea ce face cu atât mai necesar ca imediat după preluarea puterii în urma alegerilor, Convenția Democrată să treacă cu hotărâre la instituirea cadrului politico-legislativ corespunzător pentru accelerarea finanțării externe.

După părerea noastră, încă din 1997 va trebui asigurată o finanțare externă de cel puțin 6 miliarde dolari din care 2 miliarde sub formă de investiții

2002, din care 15-20 miliarde dolari sub formă de investiții directe de capital străin și 30-35 miliarde sub formă de credite externe. O parte din capitalul investit va contribui în special în primii doi ani la atenuarea blocajului financiar, prin fluidizarea fluxurilor financiare dintre agenții economici. În anul 2002, la un produs intern brut estimat de 67 miliarde dolari se poate afirma cu certitudine că volumul exporturilor va depăși 12 miliarde dolari, ca urmare a finalizării restructurării principalelor ramuri ale economiei naționale și creșterii substanțiale a competitivității acestora. În aceste condiții, bugetul de stat va putea avea venituri echivalente cu suma de 15 miliarde de dolari. Pentru cei care flutură așa-zisul pericol al unei datorii externe prea mari pentru independența României, reamintim că în anul 1938, datoria externă însuma 90 miliarde lei în valuta acelor ani, adică echivalentul a peste 2 bugete anuale ale statului, iar independența țării nu era amenințată de Franța, Anglia și Statele Unite, ci de vecinul de la Răsărit.

În același timp, trebuie să reamintim că în perioada de 6 ani 1922-1928, în care România nu numai că recuperase pagubele primite de primul război mondial, dar ajunseseră la o înflorire nemiștinată până atunci, în contextul social-istoric al României reîntregite, s-au plătit dividende pentru capitalul străin investit în țară și sume pentru plata serviciului datoriei externe, în valoare totală de 39 miliarde lei, egale cu bugetul anual pe 1928.

În anul 2002 dividendele datorate capitalului străin și serviciul datoriei externe nu vor depăși 3 miliarde dolari, cifră absolut normală, care va reprezenta circa 25% din exportul țării, în timp ce volumul total al datoriei externe va reprezenta circa 50% din volumul anual al produsului intern brut al aceluși an, ceea ce reprezintă un nivel moderat.

După o criză economică care a durat cel puțin 8 ani - 1988-1996, ca să nu mai vorbim de moștenirea economică grea a perioadei de peste 40 ani de economie comunistă centralizată, țara noastră va putea intra, începând cu 1997, în condițiile unei guvernări ca adevărat democratică, într-o perioadă de redresare și avânt economic care va permite integrarea definitivă a României în structurile economice comunitare europene și în cele euroatlantice.

directe, iar 4 miliarde sub formă de credite externe contractate de stat sau de către agenții economici cu garanția statului.

Pe măsura instalării unei creșteri economice substanțiale, ceea ce va putea permite o creștere anuală a produsului intern brut de cel puțin 8%, va fi posibilă și o creștere a finanțării externe până la nivelul de circa 50 miliarde dolari în anul

In anul 1986, soții Gheorghe și Alexandrina Steclaru din Buzurești și-au dorit să aibă o gospodărie unde va țara. Au găsit o casă din pajantă cu o grădină de 1.600 mp. în satul Teișori, comuna Bulbucata din județul Giurgiu, proprietatea dnei Tudora Motășeanu. N-au putut face acte de vânzare-cumpărare. Așa era pe vremea lui Ceaușescu. De aceea au făcut o tranzacție pe bază de chitanță de mână. După 1989, familia Steclaru i-a cerut fostei proprietare să perfecteze situația de fapt. Dna Motășeanu, om cinstit, s-a conformat. A obținut certificatul de moștenitorie și autorizația de înstrăinare, după

a unui prejudiciu de 60.000 lei pentru... stricarea gardului.

Pe baza expertizei tehnice a Cadastrului din Giurgiu, Judecătoria din Bolintin Vale i-a dat câștig de cauză familiei Steclaru, obligându-o pe rădăcina Petra Tudoran să-și înapoieze terenul luat cu japca. Dna Tudoran nu s-a lăsat și a făcut recurs. A pierdut. Dacă a văzut așa, a abandonat calea europeană și a apelat la calea africană. A trimis o trupă de comando la vreme de seară acasă la dl Steclaru să-l constrângă să renunțe la pretenții și să părăsească satul. Cum acesta a refuzat, i-au dat o bătaie pe cinste. Dl Steclaru s-a adresat iar justiției, iar cei nouă au

Încălcările căi ale Legii fondului funciar

care amândouă părțile au înregistrat actul la Notariatul din Bolintin Vale. Ulterior, în baza Legii 18/1991, familia Steclaru a primit titlul de proprietate pentru căsuță și numai pentru 1.000 mp teren. Am scris numai pentru că, potrivit legii de mai sus, teren în intravilan mai mare de 1.000 mp nu se admite.

Totuși, primarul i-a asigurat pe soții Steclaru că pot exploata mai departe restul de 600 mp necuprinși în titlul de proprietate. Toate bune și frumoase. Până în anul 1993, când în vecina familiei Steclaru, dna Petra Tudoran, s-au trezit instincte de invadator. Drept pentru care a tăbărit mai întâi pe cei 500 mp necuprinși în titlul de proprietate, apoi și-a trimis copiii să mute gardul către familia Steclaru, înșfăcând încă 300 mp. Dl Steclaru s-a văzut nevoit, în această situație, să se adreseze justiției. Dna Tudoran, om aprig, cu spirit competitiv, s-a plâns și ea la judecătoria, pretinzând anularea certificatului de moștenitorie al dnei Motășeanu, anularea actului de vânzare-cumpărare și, culmea, plata de către familia Steclaru

fost pedopsiți cu o amendă „usturătoare” de... 1.000 lei fiecare. În vremea aceasta, Tudoran Petra și-a extins treptat feuda nefeburată de nimeni până aproape sub prisma căsuței familiei Steclaru. Nici o autoritate din comună, poliție, primărie, nu a mișcat un deget. Disperat, dl Steclaru s-a dus în audiență la prefectul județului. Acesta l-a ascultat, după care i-a trimis o adresă primarului (Spirache Dobre) în care îi cerea să nu mai emită acte false (?) și să rezolve problema legal. Atât.

Acum, familia Steclaru a ajuns la al nouălea proces și bate pasul pe loc. Tudoran Petra continuă să exploateze via sădită de soții Steclaru, iar secretarul primăriei, originalul domn Dumitru Șincan, l-a prevenit pe dl Steclaru că, întrucât a avut proasta inspirație să fie țărănist, d-va se va face luntre și punte și nu se va lăsa până nu-l va „scoate” din sat. În rest, toate merge bine la Teișori, unde, după calendar deocamdată, a venit primăvara, și toată lumea așteaptă cu nerăbdare alegerile locale.

Dan BĂNICĂ

Fărădelegile și cinismul își dau mâna la Prefectura județului Timiș

Din 1992, de când a fost ales dl ing. Ioan Bojin, primarul comunei Jebel, jud. Timiș, se luptă în zadar cu prefectura, care refuză să recunoască localităților Jebel și Pădureni dreptul de proprietate asupra două pășuni ce le-au aparținut înainte de colectivizare.

Potrivit art. 40 al Legii 18/1991, precum și instrucțiunilor Ministerului Agriculturii, proprietățile funciare care au aparținut obștilor se înapoiază acestora. Pășunea localității Jebel, în suprafață de 60 ha, se află în administrarea fostului IAS Șag, reboțezat SC „Agrovest” Șag, iar pășunea Pădurenilor, cu o suprafață de 90,8 ha, în administrarea altui IAS reboțezat și el SC „Seritim”. Amândouă fostele IAS-uri refuză însă să înapoieze oamenilor ceea ce le aparține de drept. În cei patru ani de când a fost ales primar, dl Bojin a făcut toate diligentele pe lângă prefectul Ion Pastiu și directorul general Dorel Gătlan și directorul general Dorel Gătlan pentru a intra în posesia celor două pășuni, dar s-a izbit din partea acestora de o încăpățănare dubioasă, mai cu seamă din partea lui Gătlan, omul care tale și spânzură în prefectură. Plictisit de insistențele primarului din Jebel, prefectul Pastiu l-a trimis pe acesta să se adreseze justiției. Oamenii au pus mână de la mână și au strâns 3 milioane de lei pentru taxe și s-au adresat Judecătoriei din Deta. Aceasta le-a respins însă acțiunea și

i-a trimis îndărăt la prefect. Cum s-ar spune, s-au plimbat de la Ana la Caiafa. Ajunși iar la prefectură, au fost refuzați din nou. Disperat, dl Bojin a declarat anul trecut pe 7 august greva foamei. Nici asta n-a folosit la nimic, dacă facem excepție de insultele și apostrofările prefectului și ale directorului Gătlan. În fine, prefectul Pastiu a fost înlocuit cu medicul Dan Poenaru. Dl primar Bojin a avut naivitatea să nădăjduiască la mai bine de la această schimbare. Primind și acordul membrilor Consiliului comunal Jebel, d-sa s-a înscris la audiență la noul prefect. A fost programat pentru ziua de 28 martie 1996. În ziua hărăzită, însoțit de dl Cornel Popovici, membru în Comisia pentru aplicarea Legii 18/91 din Jebel, și de multe acte care dovedeau temeinicia demersului său, dl Bojin s-a prezentat la prefectură. Nu mică i-a fost însă mirarea când a constatat că la audiență cu el fusese convocat și directorul SC „Agrovest” Șag, cel care refuză în mod abuziv să înapoieze Pădurenii pășunea. La întâlnire, prefectul s-a mai prezentat și cu secunzii săi - directorul Dorel Gătlan și jurista prefecturii Ana Ardelean. Aceștia au ținut-o pe a lor, în contradicție flagrantă cu relatările și cu prevederile legale. (Interesant este că directorul prefecturii Gătlan a reușit să intimideze pe funcționarii prefecturii, care au

Nu dați interpretări personale programului PNȚCD pentru agricultură!

In anumite articole sau discursuri electorale, adversarii noștri politici au dezinformat electoratul privind prevederile programului PNȚCD pentru agricultură, afirmând că acesta ar prevedea o nouă colectivizare.

Afirmație complet eronată. De la asocierea propusă de PNȚCD prin programul politic de redresare și dezvoltare a agriculturii și până la colectivizare este o foarte mare distanță.

Asocierea, propusă de PNȚCD, înseamnă o grupare a mai multor țărani, care prin înțelegere reciprocă, să pună în comun pământul, utilajele, munca, să-și angajeze sau să cooperteze un cadru de specialitate, care să-i îndrume în organizarea și exploatarea terenului, să le arate cum pot obține producții mari și profituri pe măsură.

Asocierea, în vederile PNȚCD, se referă la liberul consimțământ, proprietatea asupra pământului rămânând a individului, numai rodul muncii lor se împarte fiecăruia conform normelor stabilite de proprietarii de pământ.

Statul poate și trebuie să ajute aceste formații, prin credite cu dobândă redusă, prin scutiri sau reduceri de impozite pentru o perioadă determinată, cu subvenții pentru îngrășăminte chimice, semințe selectate și tratate, cu sprijinirea mecanizării agriculturii acum în această criză de mașini agricole și orice este nevoie pentru a obține producții mari. Dar statul n-are dreptul să se amestece în activitatea acestora.

Or, colectivizarea la care se referă PSDR și o pune pe seama PNȚCD (vitregindu-l în acest fel pe dl Ilescu de originalitate) a însemnat preluarea pământului și a utilajelor agricole de la țărani, cu japca, pe bază de pistol, de arestări, de schingiuri și frustrări de arepturi, deportări și câte altele chinuri.

Odată realizată colectivizarea, țărani care au mai rămas să lucreze pământul nu și împărțeau produsele obținute pe criteriile stabilite de ei, ci pe criterii stabilite de o mână de hoți și incompetenți, care, după ce dădeau obligațiile față de statul comunist, își umpleau buzunarele și hambarele lor, se ghideau ei și tot neamul lor cu de toate, iar bietului țaran nu-i mai rămânea decât să fure din propria-i muncă.

În campania electorală din 1992, PNȚCD era acuzat că vrea să aducă moșierii, acum că vrea să aducă colectivizarea, în vreme ce puterea (de acum) atunci a promis un milion de locuri de muncă și acum le promite un milion de case tinerilor.

Ei se joacă cu promisiunile fără să roșească puțin, măcar de la atingerea celor trei trandafiri roșii, dacă nu din sentimentul de vinovăție.

Nu merită să fie crezute, nici ce scriu nici ce vorbesc, promisiunile lor sunt vorbe în vânt.

PNȚCD, nu promite decât ceea ce poate realiza.

Eleonora GEORGESCU

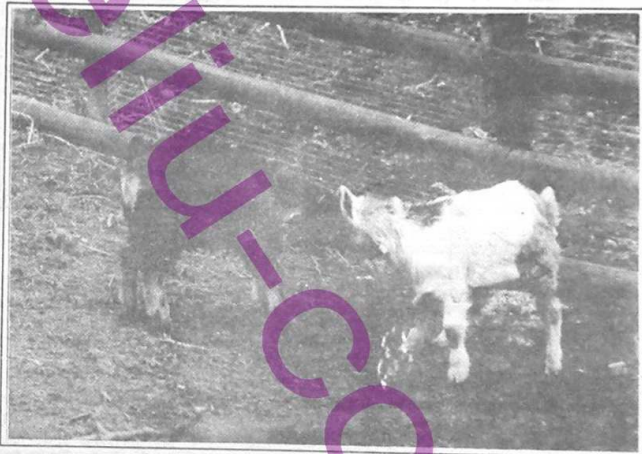

Foto: Mihail - Chisnoiu

avut însărcinarea să întocmească referate despre acest caz și care inițial au dat câștig de cauză comunei Jebel, făcându-i să dea îndărăt). Până la urmă, dl prefect Poenaru, văzând că nu o scoate la capăt cu primarul din Jebel, a pretextat că acesta i-ar fi jignit colaboratorii și s-a retras de la audiență. În legătură cu această audiență, precizăm că dl director Jurchescu al SC „Agrovest” Șag a recunoscut în cursul convorbirilor că a predat o suprafață de teren arabil de peste 80 de hectare care aparține de drept Pădurenilor comunei Șag. Altă încălcare de lege: art.3 al Legii 69 interzice modificarea hotarelor localităților. Ținem să precizăm că respectul unită de aparținut parohiei Bisericii Unite din Poenari și este așezat de-a lungul drumului național E 70. (Sperăm ca la o viitoare, altă, guvernare să aflăm și cine s-a înfruptat din acel teren).

După audiență, fiecare s-a dus la treburile sale. Dnii prefecturiiști la prefecturizat, iar dl primar a pus mâna pe condei și a scris redacției noastre că intenționează să declare o nouă grevă a foamei. Aceasta se petrecea în 29 martie. Noi am primit scrisoarea cu o oarecare întârziere și nu știm ce a mai urmat. Nădăjduim că sănătatea dlui Ion Bojin nu a fost pusă în pericol. Ne îndoiim însă că cei doi diriguitori ai prefecturii menționați mai sus pot fi scoși din cinismul lor sau intimidăți în vreun fel atâta vreme cât la guvernare se află cine știm ce se află. Ne mulțumim deocamdată să le dezvăluim numele: fostul prefect Ion Pastiu, actualul prefect dr. Dan Poenaru și directorul general al prefecturii, Dorel Gătlan. Asta, așa, ca să știe contribuabilii cine mănâncă lefurile plătite de ei. După alegeri, vom mai vedea ce se mai poate face. (D.B.)

PNTCD susține în Parlament suplimentarea bugetului învățământului

Bugetul pentru învățământ pe anul 1996 este, ca și cele patru precedente, un buget de austeritate - numit cu un eufemism.

În realitate este un buget de sărăcie, care este departe de a asigura nevoile reale ale învățământului din țara noastră.

Cheltuielile de capital reprezintă mai puțin de o șesime din totalul alocăției bugetare și, în acest mod, suntem departe de a soluționa aspecte ca: școli vechi, cu o uzură avansată; spații școlare insuficiente - ceea ce duce la desființarea procesului instructiv-educativ în trei și chiar patru schimburi în marile orașe. Chiar domnul ministru Liviu Maior a recunoscut la tribuna Parlamentului (cu prilejul dezbaterii bugetului) că mai sunt peste patru sute de școli care lucrează în trei schimburi.

Dotările (mobiliere, aparatură pentru laboratoare, material didactic etc) sunt total nesatisfăcătoare. Iar cheltuielile pentru materiale și servicii reprezintă mai puțin de o șeptime din totalul alocăției bugetare. În școlile din mediul rural și chiar în multe orașe frigul a domnit în această iarnă, cursurile s-au desființat cu elevii și cadre didactice purtând paltoanele pe ei.

Este binecunoscută mizeria din căminele studențești, sub aspectul încălzirii, al apei calde, al instalațiilor sanitare etc.

Finanțarea cu 524 miliarde lei prin autoritățile publice locale este departe de a constitui o garanție a rezolvării condițiilor materiale pentru învățământul preuniversitar.

Salariul mediu real actual al personalului din învățământ (față de 1990) reprezintă aproximativ 53% și este în continuă scădere, datorită inflației. Mai mult de jumătate din totalul personalului din învățământ se află sub pragul traiului decent; fără a mai vorbi de salarizarea personalului TESA, care este dezastruoasă.

Toate aceste motive ne-au determinat pe noi, parlamentarii PNTCD, să susținem cu vehemență respectarea aceluși procent minim de 4% din PIB, prevăzut de Legea învățământului.

Ministerul Finanțelor, cu consimțământul tacit al Ministerului Învățământului, a încercat și a reușit, prin votul majorității progubernamentale, să dea aparență respectării acestui procent. În realitate, s-a mascat diminuarea cu 330 miliarde lei a bugetului real (capitolul „cheltuieli”). Astfel: a) a introdus în mod artificial în buget suma de 168 miliarde lei reprezentând veniturile proprii ale instituțiilor de învățământ superior, care, conform Legii învățământului nr. 84/1995 art. 169, alin. 3, „se gestionează și se utilizează integral la nivelul instituției, fără vârsăminte la bugetul de stat și fără afectarea alocățiilor de la bugetul de stat”; b) nu a prevăzut suma de 132

miliarde lei, care a reprezentat al 13-lea salariu pe anul 1995. Explicația domnului ministru Florin Georgescu s-a redus în esență la ideea că problema se va rezolva prin operațiuni financiare la sfârșitul anului bugetar; c) deși se recunoaște creșterea personalului cu 6.200 posturi necesitate de activități noi, Ministerul Finanțelor refuză să suplimenteze bugetul cu cele 30,5 miliarde necesare. Aceste soli-

cități, în special primele două, au fost inițiate și susținute de către parlamentarii PNTCD în comisiile de învățământ și acum în dezbaterile generale din plenul celor două Camere reunite.

Guvernul și majoritatea progubernamentală poartă toată răspunderea pentru situația grea a învățământului și în următorul an.

Costel PĂUNESCU

Raportul Departamentului de Stat al SUA privind

România anului 1995

Aspiranța României de a fi primită în toate forurile europene, în NATO și de a avea relații strânse cu SUA este prejudiciată de unele acțiuni contrare sau de omisiuni grave ale Guvernului Român.

Raportul anual al Departamentului de Stat al SUA pe anul 1995 face o analiză atentă a evoluțiilor din România, consemnând, printre altele:

„Guvernul respectă, în general, drepturile cetățenilor săi, deși o serie de probleme serioase rămân nerezolvate. Poliția continuă să-i bată frecvent pe deștepți, fără ca Guvernul să acționeze eficient pentru pedepsirea celor care fac abuzuri. Condițiile din continuă să fie mizere. Sistemul judiciar a fost supus, în continuare, influenței ramurii executive. Prefecții numiți de Guvern au demis primarii aleși în mod democratic, fără judecata corespunzătoare. Discriminările și violențele de grup contra romilor au continuat, fără ca, în general, cei responsabili să fie pedepsiți; de asemenea, violența împotriva femeilor rămâne o problemă serioasă”.

Aspectele concrete cuprinse în Raport privesc faptul că poliția folosește,

frecvent și în mod excesiv, forța în timpul arestărilor și anchetelor, iar supravegherea de către parchet a poliției este inadecvată, cu tergiversări și absența dorinței de a-i pedepsi pe cei vinovați de abuzuri.

Condițiile din închisori sunt proaste, celulele sunt supra-aglomerate și nesănătoase, asistența medicală este precară. Deținuții sunt bătuți și se păstrează încă sistemul negativ de „sefi de celulă”.

Poliția nu-și respectă, adesea, obligația de a-l informa pe cel arestat asupra dreptului de a avea avocat înainte de a-i se cere orice declarație și nu-l sprijină să se apere legal. Procurorul nu respectă întotdeauna cererea celui arestat de a fi dus în fața judecătorului în termen de 24 de ore, cum e legal, și abuzează de prevederea de a amâna acest lucru timp de 5 zile.

Puterea judecătorească este influențată de Guvern în mod frecvent; spre exemplu, toate grevele declanșate de sindicate au fost declarate ilegale de către tribunalele obediente

regimului.

Unii cetățeni români și diplomați străini au prezentat relatări credibile legate de violarea corespondenței, de supravegherea polițienească și de hărțuirea politică.

Sunt menționate limitările impuse libertății de expresie prin atmosfera creată de modificările aduse Codului Penal, precum și prin acțiunile de ordin economic ale Guvernului („criza” hârtiei de ziar, controlul statului asupra distribuției presei prin Rodipet). Sunt vestite: cvasi-monopolul televiziunii de stat, lipsa unor conduceri legale și democratice la TV și la Radio etc. Libertatea religioasă nu este încă deplină.

Dreptul cetățenilor de a-și schimba guvernul și pe cei care îi conduc este grav afectat prin demiterea abuzivă a primarilor de către prefecții numiți de Guvern. Se aminteste că, din 1992 până în septembrie 1995, 133 de primari aleși în mod democratic au fost demisi sub diverse pretexte; dintre aceștia, majoritatea absolută - 116 - aparține Opoziției.

Violența împotriva femeilor este gravă, iar Guvernul neglijează utilizarea unor măsuri și mijloace adecvate pentru protejarea femeilor. În primele 7 luni ale anului 1995 au fost violate 706 femei, dintre care 12 au fost omorâte. Discriminarea economică împotriva femeilor este semnificativă, dar Guvernul nu intervine.

Este abordată jenanta problemă a „copiilor străzii”, a delinvenței juvenile, în condițiile în care Guvernul manifestă puțin interes față de aceste aspecte. Nu sunt reglementate prin Lege drepturile handicapatilor la facilități adecvate de locuință, transport, parcare etc.

Se fac referiri pertinente la acțiunile greșite ale unor extremiști care

crează disconfort minorităților naționale din România.

Sunt prezentate frustrările la care sunt supuse Sindicatele și liderii lor activi în apărarea drepturilor și intereselor membrilor de Sindicat. Dreptul la grevă este negativ afectat de prevederi restrictive menținute de Guvern în ciuda eforturilor organismelor sindicale internaționale și naționale. Guvernul nu respectă înțelegerile convenite cu sindicatele.

Se subliniază că salariul lunar minim - de 33 de dolari (85.000 lei) în

DI SERGIU RIZESCU,
deputat PNTCD (Argeș):

„Cărțile de alegător,
o himeră?”

Stat fiind că acest an este unul electoral, dl deputat Sergiu Rizeșcu întreabă Guvernul când vor fi înmânate cetățenilor cu drept de vot cărțile de alegător? De subliniat că termenul limită - prevăzut de lege - a fost depășit cu peste trei ani!

decembrie 1995 - nu permite un nivel decent de viață pentru un muncitor și pentru familia sa. Condițiile de siguranță și sănătate la locul de muncă sunt proaste.

PNTCD atrage atenția Guvernului Român asupra răspunderii ce îi revine față de cele de mai sus. Este evident că mimarea democrației și lipsa de acțiuni eficiente în favoarea creării unor condiții mai bune de viață pentru cetățeni este de natură să ne lăsească de sprijin țarilor democratice și să întârzie primirea țării noastre în forurile la care aspirăm.

Liviu PETRINA
Șeful Departamentului
de Politică Externă, Integrare
Euro-Atlantică și Relații
cu Românii de peste hotare

O nouă colaborare internațională a Departamentelor de Studii, Doctrină și Programe ale PNTCD

În cursul vizitei întreprinse în România de o delegație a Partidului Conservator din Marea Britanie, au avut loc două întâlniri cu reprezentanți ai Departamentelor de Studii, Doctrină și Programe ale PNTCD, în frunte cu acad. Gabriel Tepelea - prim vicepreședinte al partidului, directorul coordonator al departamentelor. În urma unui dialog în care ambele părți și-au expus principalele preocupări, s-a convenit o viitoare colaborare între departamentele de studii ale celor două partide. Drept urmare, Direcția Departamentelor de Studii ale PNTCD a avut inițiativa transmiterii către Partidul Conservator din Marea Britanie a unui proiect de program de colaborare, în sensul celor convenite.

Virgil PETRESCU

RECURSUL LA ISTORIE

De curând, dl Ion Cristoiu a publicat în ziarul pe care-l conduce, „Evenimentul Zilei”, un serial de patru editoriale, sub genericul „Lunga tradiție a democrației găunoase”. Pornind de la „Insemnările politice” ale lui Armand Călinescu - apărute în 1990 și comentate în 1996 - dl Ion Cristoiu ne propune o viziune proprie asupra vieții politice românești din perioada interbelică, perioadă de care, iată, ne despart șase-șapte decenii. După atâta timp, până și principiul secretului de stat își sleștește virtuțile civic-formative, și ne aflăm în plină istorie!

Interesul contemporanilor noștri pentru trecut este un lucru care trebuie salutat, mai ales dacă depășește simpla - și prea omească - curiozitate de bărfă și cancan, ridicându-se la nevoia sinceră de a ști „de unde venim”. Această, pentru a ne lămuri mai bine „cine suntem” și a întrezări, eventual, „incotro mergem”. Judecând după declarațiile din finalul serialului amintit, nu altceva au fost intențiile d-lui Ion Cristoiu. Că interesul domniei sale e cantonat mai ales în sfera politicului e aproape firesc, ținând seama nu numai de preocupările cotidiene ale domniei sale, dar și de faptul că aria de intervenție a istoriei cu politica este cât se poate de... sensibilă. În toate sensurile! Dar această implicare nu scutește pe nimeni - evident, pe nimeni care se respectă! - de necesitatea respectării adevărului istoric, atunci când este evocat trecutul pentru rosturi ale prezentului. Din păcate, experiența lungă de patru decenii, și relativ obsedantă, a partitizării comuniste, mă face să fiu mai curând sceptic în această privință. Mai ales că și după înmormântarea oficială a dogmelor marxist-leniniste, recidivele nu lipsesc.

Pentru a argumenta imaginea - aproape devastatoare - a vieții politice românești interbelice pe care o schițează, dl Cristoiu implică unele figuri de prim-plan ale acestei perioade: în afară de regele Carol al II-lea, mai sunt puși la zid, printre alții, un Maniu, un Titulescu, un Mihalache. Cu îngăduința d-lui Ion Cristoiu, îndrăznesc să mă ocup și eu de acesta din urmă, nu numai din pur interes profesional istoric, dar și pentru că unele împrejurări ținând de biografia mea mă pun în situația de a cunoaște ceva mai bine viața și activitatea lui Ion Mihalache. Mai îndrăznesc, de asemenea, să-mi justific intervenția cu faptul că deceniile de „damnatio memoriae” la care au fost supuși oamenii politici non-comuniști (sau „non-comunizabili”, fie-mi iertat barbarismul) fac ca, acum încă, pentru opinia publică ei să fie, în bună măsură, numai niște nume, și atât. Îndărătul notorietății restituite se ascunde o ignoranță periculoasă care la un moment dat ar putea fi speculată interesat, spunându-se despre acești oameni orice și oricum: de parcă - vezi Doamne! - prin simplul fapt că-i pomenim în loc să-i trecem în continuare sub tăcere, ne-am îndeplinit datoria, nu numai față de memoria lor, dar și față de istoria poporului din care - vrem, nu vrem! - fac parte, totuși!

Mai întâi, Ion Mihalache, așa cum se desprinde el din portretul în tușe apărate semnat de dl Ion Cristoiu. Este un ins care, „beat de a ajunge șef cu orice preț”, se lasă „prostit de... promisiuni” (ale lui Carol al II-lea - n. A.B.), un „oportunist” care „de dragul ajungerii la putere” este „capabil de orice. Inclu-

siv de a spăla chiloții Duducăi, cum i se zicea Elenei Lupescu”. „Mort și el după ciolan” (Pardon! Așa e Titulescu. Mihalache e numai unul din „politicienii noștri balcanici [...] pătimași ai ciolanului”), Mihalache este o pradă ușoară pentru Carol al II-lea care, „cu o genială putere de pătrundere psihologică”, profitând de „infantilismul lui Mihalache” și știind că „liderul țărănist moare să ajungă prim-ministru [...]”, îl fierbe, îl răcește și iar îl fierbe, până face din el o cârpă; iar când regele, făcându-și devine mai conștient, mai apropiat, „Mihalache se umezește tot văzând efulunea lui Carol al II-lea”. Ce să ne mai mirăm, dar, că Mihalache, după fiecare întâlnire cu regele, „se întorcea acasă și mai înrăit față de Maniu” etc., etc.

Și acum, presupunând cadrul istorico-politic cât de cât cunoscut, îmi îngădui câteva completări și rețuturi privitoare la deficiențele de caracter și de inteligență politică ale lui Ion Mihalache.

Se trăgea dintr-o familie de oameni săraci, foarte săraci, chiar, atât de săraci încât, după cele cinci clase primare obligatorii, viitorul om politic ar fi rămas la plug, dacă învătătorul satului, impresionat de calitățile native ale copilului, nu s-ar fi zăbătut să-i obțină o bursă la Școala Normală din Câmpulung. La rândul lui, Mihalache a onorat integral încrederea, terminând premiant totuși cei opt ani și absolvind școala ca șef de promoție. Cum se vede, trădându-și „originea socială”, nu s-a aruncat în lupta de clasă, pentru a deveni un revoluționar de profesie, ci s-a pus, pur și simplu, pe muncă cinstită. Apoi, vreme de un deceniu și jumătate, până la primul război mondial, a desfășurat o activitate intensă ca învățător și promotor al intereselor sociale, economice și politice ale țărănimii - „un apostol” așa spune, dacă nu ar trebui să țin seama de evoluția mentalităților și sensibilităților peste care a trecut comunismul și care au demonetizat nu numai cuvântul, dar și fapta ca atare! - ajungând una din cele mai cunoscute personalități în rândul țărănilor și intelectualității sătești. A scris în această perioadă, sub influența benefică a lui Iorga - cel din anii lui '907! - și a lui Spiru Haret, zeci de articole și a editat publicații promovând cauza emancipării țărănești, într-o perioadă când aceasta era lipsită practic, de orice drepturi.

In timpul războiului de întregire, a luptat în linia întâi, pentru eroismul dovedit în tranșeele de la Oituz fiind decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”. În decembrie 1918 a realizat unul din cele mai scumpe proiecte ale sale, întemeierea unui partid care să reprezinte politic interesele proprii ale țărănimii, Partidul Țărănesc. Semnificativ mi se pare faptul că „ciolanarul” Ion Mihalache a ezitat câțiva vreme să-și asume conducerea noului partid - drept pe care nimeni din cei cu care colaborase la întemeierea lui nu i-l contesta -, preferând inițial o „conducere colectivă”, aceasta numai după ce Iorga și Averescu, cărora le propusese, pe rând, să preia șefia partidului clădit, totuși, prin eforturile lui, declinaseră oferta.

Ca ministru de interne, în anii treizeci, Ion Mihalache dispunea de un fond substanțial, destinat unor plăți cu finalitate inavuzabilă oficial, bani pentru a căror cheltuire ministrul nu era ținut să dea nici o socoteală. Fondul

se reținoia la fiecare schimbare de guvern, pentru că, de regulă, la expirarea mandatului - fie că acest mandat durase trei săptămâni, trei luni sau trei ani - sumele erau integral cheltuite. Or, spre stupefacția succesorului său, Ion Mihalache nu numai că a lăsat o parte importantă din sumă, dar a prezentat și o notă cu destinația sumelor cheltuite, evident redactată astfel încât să nu se periclitze nici interesul național, nici anonimatul celor în cauză (sumele fiind destinate de regulă plății unor agenți politici de curente de opinie ziaristi creatori de curente de opinie favorabilă, a unor comisioane în interesul superior al statului). Probabil că, într-o viziune exetică mai apropiată de zilele noastre, acest gest al lui Mihalache n-ar putea fi apreciat decât ca expresia celui mai cras „infantilism politic” - doar suntem în Balcani, nu?!

Ajungem și la episodul noiembrie 1937, pus aproape direct în cauză de dl Ion Cristoiu. Criza politică se declanșase și Ion Mihalache este chemat la Palat de Carol al II-lea pentru a-i încredința mandatul formării noului guvern. „Șiretul rege” pune însă o condiție care - avea toate motivele s-o creadă! - ar fi golit de orice semnificație aducerea PNT la putere: Vaida Voievod să fie ministru de interne. Mihalache avea în față două posibilități de a ajunge la postul mult râvnit (?): ori să accepte, de formă, cererea regelui, și apoi să scape în cel mai scurt timp de Vaida făcându-i viața grea ca ministru de interne, ori să se înțeleagă, prin concesi politice, cu Vaida și, distanțându-se de Maniu față de care și așa „era înrăit”, să treacă cu arme și bagaje de partea lui Carol al II-lea; în ambele cazuri știind că o mare parte din fruntașii partidului l-ar fi urmat (cum s-a văzut, ulterior, din atitudinea unora, printre care și Călinescu).

Or, care este reacția „cârpei” Ion Mihalache, care își vedea, în sfârșit, răsplătită disponibilitatea „de a spăla chiloții Duducăi”, cu perspectiva imediată de a ajunge prim-ministru?! După o scurtă și formală consultare și depune mandatul, cu o motivare care confirmă o dată în plus, dacă mai era nevoie, „infantilismul” și „oportunistul” lui politic: condiționând mandatul de numirea unuia dintre miniștri, regele violase prevederile în vigoare care-i asigurau primului ministru desemnat deplina libertate și responsabilitate în alegerea colaboratorilor, încălcarea a principiilor constituționale, ale monarhiei parlamentare, care nu putea fi acceptată de nici un om politic sau partid care se respectă și care-și respectă țara! Neașteptată reacție din partea unui ins „beat de a ajunge șef cu orice preț”!

Și ce a mai făcut în continuare, acest tipic reprezentant al „mustăriei balcanice”, ea însăși tipică istoriei moderne (evident, nu și celei contemporane comuniste - n. A.B.) a României? Păi, în 1941, s-a înscris voluntar în armata română care lupta pentru eliberarea Basarabiei, deși vârsta - ca să nu mai vorbim de demnitățile avute, totuși! - îl scuteau de incorporare. Acest voluntariat i-a fost reproșat cu mult spor și sărg de sovietici și de comuniștii români după război, printre altele aceștia din urmă obținând ștergerea lui Mihalache de pe listele de candidați la alegerile din noiembrie 1946, ca „nedemn”. Iată, în sfârșit, un început de dreptate, în operațiunea de asanare a „mustăriei balcanice” care avea să urmeze. Oricum, scoaterea din viața politică, a unui om cu asemenea profil

moral nu era nici o pagă pentru poporul român, în drumul său către viitor luminos.

Dar, mai înaintea Mihalache mai avea de oferit de o parte a discreției de rigoare, prin Gheorghiu-Dej de a-l aduce guvernului, în locul lui Petru condiția de a accepta, în partidul, subordonarea față de comunist. În „infantilismul” Mihalache a respins și această condiție. Nu intru în detalii, episcopul Ion Cristoiu acum destul de cunoscut.

Care a fost în continuare? Ion Mihalache se știe, în multe multe alți reprezentanți ai „mustăriei balcanice”, a înfrinșorilor comuniste. Aici lungi și grei de detenție, publică năstă i-a trimis emisari - cu care s-a eliberat, de a i se da o stănțială și; eventual, demnitate și fice, în schimb unul declarare bile la adresa regeluiului de lucru, realizărilor sale, precum condamnări formale a lui (?!), care, de altfel, murise încă din 1953. Refuzând acestor și propunere - avea peste șaptezeci - Ion Mihalache a fost supărător în tinuare, tuturor rigurilor unei exterminare, sfârșindu-și zilele în închisoarea de la Râmnicul

Acesta este portretul sfator, dar nu este cel al lui Ion Mihalache, politic, ca om, pur și simplu, cititorii mai sceptici, precum mai multe din faptele invocate apărarea (?) lui Ion Mihalache de o autentică bază documentară ceptând episodul ultim, sper că dl Ion Cristoiu va trage din aceste motive să ne spună numai pe mărturiile, inevitabile, ale supraviețuitorilor cred că nimeni nu se așteaptă menea „negocieri” să se fi încheiate verbal în regulă!

Acum, trebuie să-mi exprime, care poate că nu este presia stângace a unei naivități în valoarea adevărului, ca să credințe, atunci când ne propunem puri morale sau, mă rog, morale cum va fi ajuns dl Ion Cristoiu, menea părere despre Ion Mihalache în general, despre oamenii care-i citează?

In principiu cred că este în viață - și deci nu se apără - așa cum se pronunță despre Ion Mihalache. Evident, ca tot dinadinsul la dicționari „măi de bine”, dar terapia colectivă bazată pe pectul morții nu ne-ar strica de valori și - cum se pare - de valori! Fiind vorba de politic, deci un om cu viața firesc ca despre Ion Mihalache, și să existe, și să aibă păreri diferite, opinii chiar integral negative. Dar Ion Mihalache, prin viața prin moartea lui, ar fi aduce in calculabile poporului român, pildă, unui lider comunist, iesc că limbajul folosit pentru astfel, în conștiința unui temporan neprevenit, este

Deoarece nu cred că Ion Mihailescu să fi fost personal, domnului în Cristoiu, arzuu rău de neiertat, și ci nu-l cred pe directorul ziarului Evenimentul Zilei, supus în publicația domniei-sale unor reacții umectate de prelungite, cred că trebuie căutată altă parte pricina acestei atitudini a lui Cristoiu.

Mă bate gândul că s-ar putea să fie la mijloc o lipsă de profesionalism, o infirmitate de publicistică evident, nu în materie de conținut, ci în ceea ce privește forma. În domeniul în care eu nu mă pricep iar Ion Cristoiu, după cât mi se spune, ci numai în arie, înfinit și modest, a exegezei istorice. Deși critica domniei-sale se îndreaptă și asupra lui Armand Călinescu, teamă că dl Ion Cristoiu și-a construit întreaga viziune despre epoca interbelică numai pe această lectură (în treacăt să fie spus, cred că până și textul lui Armand Călinescu este puțin forțat în ceea ce privește chestiunile). Ceea ce, ca metodă de lucru, nu este foarte corect. Orice lucrare începător știe că prima regulă este să nu preiei niciodată necritic informațiile furnizate de un singur autor, și cu atât mai puțin părerile lui, și să nu intri în relație în viața politică, și să nu fii indiferent de natura acestei informații. De fapt, aceasta nu este numai o regulă elementară de „critică izvoarelor tehnica edițiilor”, ci o chestiune de onoare și de respect față de cititor. Dar nu, peste vreo șase decenii, un gazetar să fixeze imaginea vieții publice publicistice românești din acești ani noștri, ar schița pentru contemporanii săi de la mijlocul secolului viitor un portret al domniei sale, al d-lui Ion Cristoiu vreau să zic, exclusiv pe baza contribuțiilor d-lui Corneliu Vadim Tudor în materie? Eu nu spun că dl Corneliu Vadim Tudor are sau n-are dreptate în privința d-lui Ion Cristoiu, - deși mărturisesc că nici scrierile d-lui Corneliu Vadim Tudor nu le cunosc a temeinic, - ci vreau să spun numai că ideea mi se pare deficitară.

Este drept că, dacă dl Ion Cristoiu insistă, s-ar mai putea găsi ceva bibliografie care să-l întărească în convingerile sale. Dar, în privința domniei sale privitoare la Ion Mihailescu. Mă gândesc, ar fi putut conștientiza că mult și indiscutabil folositor pentru publicistica comunistă și a „tovarășilor de drum” din anii 1944-1948! Deși, dacă n-a făcut-o, îl înțeleg foarte bine: din dorința domniei sale, „trăim prea puțin timp pentru a mai avea timp să verificăm totul”. Este, fără îndoială, o nedreptate să strigătoare la cer că nu trăim destul timp pentru a măcar pentru a verifica lucrurile în sursă. În privința cărora ne pronunțăm deficitar din când în când. Dar de, asta-i problema: timpul nu ne ajunge niciodată pentru nimic, dacă trăim degeaba! Dar dacă nu este, la mijloc, nici „ură personală”, nici reacție umorală, nici o deficiență de metodă istorică? În fond, dl Ion Cristoiu este un analist politic, care se ocupă de vederea „Evenimentului Zilei”, cum o atestă însuși titlul publicației care adăpostește, cotidian, contribuția domniei sale. De unde, deduc, în poziția aparențelor, ne aflăm în plină actualitate politică. Și atunci, „cui prodest?”

oricât ne-ar asigura domnia sa în privința imparțialității politice, mă îndoiesc, după lectura celor patru articole,

Ascultând mărturiile domnului Octavian Paler ești obligat să reamintești faptele social-politice ale căror consecințe le trăim azi și se pot propaga în viitor influențând viața oamenilor.

Conform relatărilor unui bătrân militant al PCR (NA) în 1921 delegația Partidului Socialist din România a primit în mână de la Lenin un program în 21 de puncte pe baza căruia urma să se organizeze PCR (PCdR).

La 11 mai 1921, Congresul Partidului Socialist a decis transformarea acestuia în PCdR, ca partid trădător, fiind afiliat fără rezerve la Internaționala a III-a Comunistă transformată în Komintern și care considera Statul Național Român reînțregit în 1918 Stat Imperialist și cerea dezmembrarea lui în provinciile componente.

În consecință, delegația PCdR, compusă din L.D. Patrășcanu, E. Koblös și Marcel Pauker, a aderat la hotărârea Conferinței a VI-a a Federației Comuniste Balcanice, care cerea dezmembrarea României iar Congresul al III-lea PCdR din august 1924 a adoptat următoarea rezoluție: „PC trebuie să lupte cu hotărâre împotriva anexării violente a Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei și Dobrogei și să sprijine în chip practic lupta pentru eliberare și independența națională”. Și tot în 1924, același PCdR a organizat un puci la Tatar Bunar, pentru desprinderea Basarabiei de România și alipirea ei la URSS, acțiune reprimată de armata română. La 6 martie 1945, prin forța tancurilor și a ministrului Andrei I. Vășinski, URSS a impus României primul guvern comunist sub conducerea lui Petru Groza. În ziua de 7 nov. 1945, în orașul Giurgiu un grup de 10-15 comunisti purtând drapelul roșii cu seceră și ciocanul strigau: „Trăiască marea revoluție socialistă!”, dar circa 100 de marinari i-au împrăștiat rupându-le steagurile și strigând: „Nu vrem comunism”.

Tineretul Liberal și Național Ță-

rănesc în ziua de 8 nov. 1945 a umplut Piața Palatului Regal, azi Piața Revoluției, de la Athènes Palace până la biserica Kretzulescu, manifestând solidaritate cu Coroana în lupta împotriva comunismului invadator și trădător scandând: „Regele și patria!”. Fiind confruntat cu gloanțele și ciomegele comuniste, manifestații li se adresau agresorilor cu „și tu ești român!”.

În timpul secetei din 1947 politrucci și activiștii PCR, deveniți azi nomenclatura comunistă, își aveau casele lor și ale rudelor mobilate cu tablourile comuniștilor Marx,

Rememorări social-politice pentru viitor

Engels, Stalin și învățau copiii să multumească tătucului Stalin că le dă mâncare, dar nu spuneau că URSS fură alimente din ajutoarele primite de România. Așa a început indoctrinarea comunistă condusă prin ziarul „Scnteia”, director fiind Silviu Brucan, articolul de fond fiind citit obligatoriu zilnic la toate locurile de muncă. PCR prin Gh. Gheorghiu-Dej și Petru Groza la 30.12.1947, l-au obligat pe M.S. Regele Mihai I să abdice sub amenințarea că dacă refuză vor executa peste 1.000 de studenți dintre cei arestați în ultimul an. Sub această amenințare, Regele nu a putut refuza, iar PCR și-a deschis cale liberă pentru continuarea trădării, umilirea și ingenunchearea poporului român, indoctrinându-l pentru a-l putea manipula și subordona, comitând astfel un genocid social politic. Din acel moment, România a încetat să mai fie un stat independent și suveran, PCR înfăptuind astfel sarcina trasată de Komintern de cedare a Basarabiei și a Bucovinei de Nord, în plus donând URSS-ului și Insula Șerpilor.

Ion Iliescu, în calitate de Secretar în CC-PCR cu problemele tineretului, la 17 mai 1970 a aterizat cu helicopterul la șantierul terocentraliei Rogojelu pentru a organiza șantierul național al tineretului cu scopul de indoctrinare în cadrul activităților politico-educative și de folosire a muncii forțate prin acțiunile de așa-zisă muncă voluntară patriotică, conform regulamentului acesteia fiind criterii de întrecere între echipe și între brigăzi.

Ion Iliescu și-a continuat munca de indoctrinare atât ca secretar cu propagandă la Timișoara, cât și ca prim secretar la Iași, în 1976 ținând cuvântare la Congresul Educației Politice și Culturii Socialiste. În cartea „Revoluție și Reformă”, Ion Iliescu spune despre „Piața Universității” că manifestații aveau motivații foarte diverse, iar programul prin care au decretat zonă liberă de neocomunism - era prea

avag. Ion Iliescu uitase că acest tineret a fost trecut prin „Revoluție” și că la punctul 8 din Proclamația de la Timișoara au spus: „Timișoara a pornit Revoluția împotriva întregului regim comunist și a întregii nomenclaturi...”, ceea ce nu s-a înfăptuit nici până azi și în concluzie motivațiile nu erau diverse, iar programul nu era prea vag. PCR nu a fost scos în afara legii și nici nu s-a autodestins, el existând și azi, însă camuflat sub „alte denumiri, iar nomenclatura comunistă s-a reciclat de la democrația populară la democrația originală.

Se repetă întrebarea: până când poporul român se va lăsa dezbinat prin ură? Au uitat românii pe cei dragi și nevinovați care au fost schingiați și omorâți de teroarea comunistă în becurile securității, în închisorile de exterminare, la canalul Dunăre-Marea Neagră, la Căciulați etc, iar acum fac pact cu ucigașii de ieri fără a ține seamă că făpta este o trădare?

Gh. IONESCU

l-ar putea suspecta cineva de propagandă în favoarea partidelor istorice: contrariul, totuși, este mult mai probabil. Dar punând altfel problema, dl Ion Cristoiu escamotează esențialul. Este dreptul domniei sale să facă propagandă pentru cine sau împotriva cui vrea. Dar nu deformând adevărul istoric presupus a sta la baza demonstrației. Pentru că, în acest caz, ne aducem aminte, fără să vrem, că atât înainte de alegerile din noiembrie 1946, cât și înainte de alegerile din mai 1990, una din temele predilecte ale publicațiilor mai mult sau mai puțin comuniste a fost „demascarea” în fața opiniei publice a putreziciunii și corupției care, chipurile, constituiau realitatea vieții și activității partidelor istorice, dincolo de falsa lor respectabilitate. Și atunci, ca și acum, s-a pornit de la o carte, și atunci, ca și acum, principalul acuzat a fost Ion Mihailescu și, nu mai puțin, partidul său, și atunci, ca și acum, s-a mințit pe rupe! Să mai reamintim cititorilor că ne aflăm, din nou, în an electoral?!

Privite din această perspectivă, articolele d-lui Ion Cristoiu aduc, indiscutabil, un sprijin (nesperat?!). Puterii. În politică, de altfel ca și în viață,

lucrurile nu se judecă după intenții, ci după rezultate. Or, compromițând cu orice preț trecutul partidelor istorice - subliniez, prin deformarea adevărului istoric -, dl Ion Cristoiu se alătură, poate fără să vrea, celor care nu numai că nu au istorie de invocat, dar nici măcar un trecut propriu: oameni care au numai „autobiografii”. Mai multe!

Nu cred în virtuțile procesului de intenții. Totuși, dacă logica de mai sus surprinde un adevăr, ce să mai cred despre frumoasele rânduri scrise de dl Ion Cristoiu la moartea lui Corneliu Coposu?! (Fiindcă veni vorba: Corneliu Coposu îl avea alături de Iuliu Maniu, pe Ion Mihailescu, ca element de referință morală, iar episodul cu „caseta” ministrului de interne mi l-a confirmat chiar el într-o discuție pe marginea unei conferințe). Să nu fi fost ele, acele rânduri - cum au vrut să creadă toți cei care le-au citit atunci - expresia sinceră a unei emoții adânc omenești, a unei autentice înțelegeri, bazată pe afinitate, pentru personalitatea deosebită care a fost Corneliu Coposu?! Ci doar produsul calculului egoist al unui gaze-

tar lucid și iscusit, „uns cu toate ali-fiile”, care, sesizând curentul de opinie publică, a scris ce a scris și cum a scris, pentru a capitaliza, atunci, un credit de ideal pe care acum îl folosește în scop mai pragmatic, electoral?!

Ar fi încă multe de spus, și în această privință, și în altele. De fapt, articolele d-lui Ion Cristoiu ridică o problemă mai generală și care, din păcate, a redevenit - sau a rămas?! - actuală: manipularea istoriei din interese politice. Nu este local, aici și acum, să insist asupra acestui subiect. Deocamdată, vreau să-l asigur pe dl Ion Cristoiu, ca aceeași sinceritate pe care și domnia sa a pus-o în afirmarea bunelor intenții din finalul serialului, că nu cred în supoziția pe care am făcut-o mai înainte.

Ceea ce, totuși, nu mă împiedică să cred că, dincolo de anumite limite, se poate comite ceva ce este mai mult decât o greșeală care este mai mult decât o crimă: anume se poate comite o necuviință. La adresa istoriei!

Alexandru BADEA

Carnet plastic

PANAIT STĂNESCU-BELLU - Jubileu pictural

Inalt, subțire, cu privirile agere, îndulcite de-o permanentă undă de căldură și înțelegere - deși **Autoportretul**, scaldat într-o inspirată varietate de roșu și galben auriu, ni-l înfățișează privind scrutător spre cer cu o maximă concentrare (în spirit, îmi amintește de un mult comentat **Autoportret** al maestrului Corneliu Baba) - Panait Stănescu-Bellu este o personalitate cu totul remarcabilă. Tânăr doctor în drept și militant țărănist în anii de instalare a dictaturii comuniste, el a intrat „în atenția Securității”: a fost urmărit, anchetat și, în cele din urmă, înțemnițat, interzicându-i-se, după eliberare, să-și profeseze meseria de avocat. Și-a câștigat existența din activități modeste și colaterale. Sufletul și optimismul și le-a păstrat grație artei, grație chemării sale spre pictură. Se știe (vezi recenta declarație a compozitorului Pascal Bentoiu) că arta i-a salvat pe foarte mulți creatori (scritori, muzicieni, plasticieni, coreografi, cinești). Până și comuniștii își dădeau seama că acesteia categoriei de „rara avis” (păsări rare) nu i se pot aplica „mecanici”, „principiile” și „practicile” luptei de clasă: se făcea prea mare „gălăgie” în Occident și dincolo de ocean... Un artist „cuminte” reprezenta un câștig politic de prim rang. Această stare i-a fost de folos și pictorului Panait

Are Poetica, Justiția și Pavel Bellu - Timișoara.

Senior al plasticii române contemporane, așadar artist care-a cunoscut temeinic marile curente, școli, orientări, direcții etc care s-au manifestat în domeniul creației plastice (are pasiune pentru istoria artei, a vizitat principalele muzee și colecții de artă din Europa), Panait Stănescu-Bellu - după o inepirată sintagmă a lui Nichita Stănescu - crează în dulcele stil clasic, desigur, în concepția călinesciană care presupune încorporarea tuturor elementelor moderne, perene. Cele 45 de lucrări din **expoziția personală cu caracter de retrospectivă**, găzduită în elegantul salon central al Palatului Suțu, sediul Muzeului de Istorie și artă al Municipiului București ne relevă, datorită echilibrului și armoniei, un artist clasic dublat, datorită puternicelor vibrații și trăiri, de un poet romantic deopotrivă delicat și tumultuos. Sensibilitatea, discreția, armonia, parfumul și naturalitatea sunt principalele însemne ale acestei simbioze (clasicism + romantism) care-l reprezintă.

Cele mai multe dintre tablourile sunt **Peisaje**, pentru că pictorul de care ne ocupăm crede, asemenea tuturor reprezentanților ai spiritualetății noastre, în adevărul, în forța vitală a motivului popular și descoperă adevăruri și interconexiuni care altora le scapă. Munții lui au monumentalitate și solemnitate, chiar și atunci când copacii lipsesc, stăpâne fiind stâncile și zăpezile vegnice străjuite de un cer albastru intens (Alpii elvețieni; **Povești de iarnă; Iarnă cenușie**). Pădurea de care se simte legat eminescian („Astăzi, chiar de m-aș întoarce / A-nțelege n-o mai pot. / Unde ești, copilărie / Cu pădurea ta cu tot!”) este un alt motiv central al peisajelor sale și reprezintă un univers mirabil, prielnic vizitatorilor de continuă uimire (între pământ și cer: **Cândorea forestă; În umbra pădurii și altele**). Uneori, pădurea - al cărei poet-zugrav este considerat - își trimite „la întâlnire” doar câțiva reprezentanți falnici care să ne întâmpine. Copacul solitar, care se răsfață pe întreaga pânză, îmi amintește de „Nucul lui Odobac”. **Buchet de flori** (titlu metaforic) reprezintă, în fond, tot un urias al pădurii în floare. Realizat în ulei (pastă groasă), trebuie, pentru a-i recepta integral înțelesurile, să fie privit de la distanță. Cu toate că multe **Marine** (Marină la Mamala; Răsărit la Cherhans; Peisaj marin la Nisa) respiră pacea zorilor sau tihna neuitatelor amurguri; Panait Stănescu-Bellu iubește, cu predilecție, mișcarea, dinamismul, natura în frământare! **Coreografia sălcilor, Sălcii în lumină**

Foto: Clavin POPESCU

reprezintă un grațios dans în pas ușor de menue... cu ondulări domoale și scilipiri verzi, albastru, alburii-gălbui... În **Înainte de furtună, pădurea**, cu copacii ei cu capetele ridicate și cu norii care s-adună gata să-și reverse potopul, ne amintește de George Coșbuc - și el un admirator al naturii în dezlănțuire. Desigur, nu lipsesc nici **peisajele îmbogățite cu prezențe umane: În parc la Gova; Peisaj la Felix, Domul din Florența; Ciurdă pe Mureș...**

Sub raportul tehnicii, preferința pictorului se îndreaptă spre **Pastel**, modalitate deosebit de apreciată de marele Ștefan Luchian. Virtuțile lui sunt superior prezente în **Palatul Dogilor; Hotel de Ville-Paris; Biserița la Felix** sau în **Controverse coloristice**. Totuși, și uleiul se află la loc de cinste, deși, după „repriză” productivă (**Parcul copacilor; Transparența forestă; Siluete abstracte** etc), artistul revine la dragostea dintâi: **Pastelul!**

Pictura, fără să fie neglijate desenul și compoziția, înseamnă, în primul rând, **culoare**, fie și pentru faptul că **simțul culorii** este un dar al Cerului, al naturii. Panait Stănescu-Bellu se mișcă cu dezinvoltură în universul cromatic și realizează sinteze unice. În preferința sa se află **Roșu** - simbol al focului sacru, **Albastru** - într-o veritabilă gamă de tonalități, **Verdele** - însemn al vitalității renăscânde, **Galbenul** - când intens, când pal. Nu lipsesc griul, movul, maroniul.

Un alt element cu rol fundamental în pictură este **lumina**. Discretă în **Controverse coloristice** și-n **Transparența de toamnă**, ea devine strălucitoare în **Sălcii în lumină**, în **Copacul solitar** sau în **Răsărit la Cherhans**.

Cele 45 de lucrări, în armonie cu solemnitatea și eleganța salonului central al Palatului Suțu, reprezintă un Jubileu capabil „să-nconoreze opera” unei vieți!

M. AUGUSTIN

Foto: Opera POPESCU

Stănescu-Bellu, care s-a folosit de avantajele ei, muncind intens și participând la numeroase manifestări artistice în țară și-n străinătate. A fost ales membru (Academico Consale) al Academiei de Litere, Științe și Arte din Neapoli-Italia, aflată sub înaltul patronaj al Parlamentului Europei de la Strasbourg și al Societății Artiștilor Independenți din Paris, obținând numeroase și prestigioase premii internaționale, cum ar fi Marele Premiu Mediteranean, Neapoli, 1985, Premiul Internațional „Oscar” în mai multe ediții. În țară, s-a numărat printre fondatorii Asociației „Romul Ladea” și printre participanții activi ai ceneurilor literare:

Limba noastră-i limbă sfântă!

Cuvântul „practic” poate avea fie valoare de adjectiv (Exercițiu practic, activitate practică, aplicații practice - adică efectuate în practică - sau un om practic - adică unul cu simțul realității, pragmatic), fie valoare de adverb (Teoretic, ar exista două soluții, practic, însă, doar una - adică în mod practic, nu există decât o soluție).

Folosit până la saturare cu această din urmă valoare, PRACTIC poate fi întâlnit foarte rar când trebuie, și cu mult mai des când nu trebuie. În acest (nedorit) caz, el ia locul altor cuvinte mai clare și, deci, mai potrivite, ca: aproape, cam, aproximativ, ce și, mai, nu prea, în realitate etc. Iată câteva exemple: „Moile se vor extinde practic în toată țara” (adică în aproape toată țara); „Prin aceste măsuri nu s-a realizat practic nimic” (adică mai nimic); „Practic, jumătate din alegători au lipsit de la vot” (adică aproximativ jumătate); „Practic, ce acuzații i se aduc?” (De fapt, ce acuzații i se aduc?); „Ajutorul Statului pentru foștii deținători politici este practic inexistent” (adică nu prea există, nu există mai deloc); „Stierlitz, deși ofițer german, era practic

în slujba rușilor” (Era în realitate în slujba rușilor); „Echipa României este practic calificată” (Este ce și calificată; calificarea ei este iminentă) etc. Cât despre următoarea știre: „La Neptun, practica au participat aproape toate Curțile de Centuri...”, ea mă acutaște, sper, de orice comentariu. În încheiere, vă las pe dv. să „traduceți” alte formulări întâlnite în mass-media: „La acest Salon, au fost

prezenta practic cele mai importante firme constructoare de automobile”; „Noi, practic, am încercat să ținem pasul cu cele mai noi cerceri ale tehnicii”; „Prin modificarea Codului Penal, homosexualitatea a fost practic legalizată”; „Practic, el a fost singurul care s-a opus acestei propuneri”; „Vânzarea cupoanelor nominative este practic ilegală, iar cei ce le-au vândut au încălcat practic legea”. Ce părere aveți despre o asemenea sursă lexicală? Și când te gândești că, vorba lui Alf LOMBARD: „Limba română este o limbă mai mult decât bogată!”

Prof. Gh. CONSTANTIN

Un adverb...
„Practicat” prea des!

Semnal • Semnal •

Richard Leakey - **Originea omului**. Editura Humanitas. Colecția Science Masters.

Noua colecție a Editurii Humanitas ne promite o serie de 12 cărți de prezentare într-o formă accesibilă a celor mai noi idei și teorii științifice. Cartea de debut prezintă opinia paleontologului Richard Leakey, conform căreia evoluția speciei umane a devenit inevitabilă din momentul când primele maimuțe s-au ridicat în picioare. Toate perfecționările și distincțiile ulterioare au condus la organizarea socială și la cultură. Observații și considerații incitante oferă capitole despre: Limbajul artei, Arta limbajului, Apariția conștiinței. Deși se delimitează net de teoria creației divine, punctul de vedere al autorului prezintă interes pentru cunoașterea noilor teorii care marchează sfârșitul de mileniu. (R.A.)

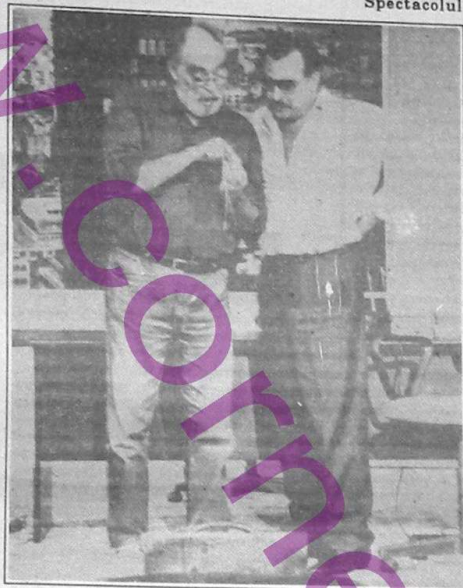

Profesionistul post-totalitar

În anii '60, Jan Kott făcea o strălucită demonstrație despre "Shakespeare, conștientul nostru", iar montările din vremea următoare aveau să o conștientizeze din plin și din belșug. Mergând departe, regizorii sfârșitului de secol dezvăluie tot mai adesea înconștientul din textele anticilor. Ce se întâmplă atunci cu acea sfântă și stabilă în repertoriul unui teatru încă din secolul al XVII-lea de la Paris? Alături de piesele clasice din dramaturgia universală și națională, mai găsim locul celei contemporane? Și ce înseamnă un autor contemporan? Iată întrebări care au răsunat cuurgă râuri de cerneală și de cerneală de cuvinte în ultima vreme. Nu au lipsit nici din recenta dezbateri a secțiunii române a AICT-UNESCO despre "Teatrul din perioada post-totalitară". Analizând fenomenul criticul Marian Popescu observa, printre altele, lipsa de preocupare pentru impunerea piesei originale românești și remarcă o devitalizare generală în interesul față de autorii străini. În ultimul caz, domnia sa își găsește argumentația pe opțiunile prețiate aproape în exclusivitate asupra dramaturgilor afirmați pe la începutul deceniului șase.

O excepție fericită de la această regulă o constituie premiera de la Teatrul Național cu piesa Profesional de Dusan Kovacevic, scrisă în anul 1990. Publicul face astfel cunoștință cu una dintre creațiile dramatice ale scriitorului sârb ce a semnat scenariul filmului "Underground", câștigând anul acesta cu premiul "Palme d'Or" la Cannes. Dar, dincolo de cunoașterea internațională, cel mai impresionant este reacția extrem de

rapidă la modificările generate de căderea regimului comunist și, desigur, calitatea acesteia. În noua societate, întâlnirea dintre un scriitor dizident și "umbră" sa din serviciile secrete creează premisele unor confruntări ideologice, psihologice și sociale. Nu sunt discursuri de poziții ireductibile, ci surprinzătoare transferuri de mentalitate, schimbări de sens în relația acuzat - acuzator, ori drame familiale.

Tomurile întregi, mărturiile ale tuturor întâlnirilor și discuțiilor purtate de "subiectul" supravegheat, alcătuite ani la rând de fostul polițist, sugerează, de asemenea, o posibilă paralelă cu elaborarea evangheliilor. Practic, sunt deschise o multitudine de subiecte de meditație asupra lumii ce se naște, dar abordarea, în formula unei comedii amare, adaugă mesajului forța de impact necesară.

Spectacolul regizorului Horea Popescu scoate în evidență valoarea acestui text, bându-se în special pe talentul actoricesc al dlui Mircea Albulescu. În interpretarea sa, fostul agent al serviciilor de securitate - Profesionistul - apare ca un personaj complex, cu fațete multiple, atent explorate. Rememorarea celor 18 ani de supraveghere dă ocazia unei incursiuni prin întreaga sa biografie. Limitările și distorsiunile educației marxist-leniniste sunt determinante pentru rigiditatea atitudinii sale din tinerețe. Ulterior, contactul cu mediul cultural aduce adevărata cunoaștere și produce mutări importante

de înțelegere. Problemele familiale, destinul fului său, intelectual obligat să se expatrieze, nu sunt abordate evenimential, ci prin amprenta pe care o lasă fiecare. Alte modificări de stare intervin o dată cu instaurarea noii societăți post-totalitare, răscălită și confuză, amestecând idealurile și dorințele revanșarde, răsturnând ierarhii, dar perpetuând vechile sloganuri despre "vigilență" și "dușmani ai poporului", roșite acum în numele revoluției și al democrației. Boala, iminența morții îl conduc în cele din urmă la mărturisiri și achitarea datoriei morale adunate în timp. Astfel, personajul creat de dl Mircea Albulescu revoltă și emoționează, respinge și apropie, convinge prin veridicitatea trăirilor. Acestuia îi dă replica dl Costel Constantin, o prezență apreciată în rolul scriitorului, dar căruia îi lipsesc nuanțările subtile. Personajul său se relevă nu atât în relațiile cu ceilalți, cât în dialogul interior, bine articulat. Copleșit poate de "evenimentul ce îi va schimba trecutul", acesta înregistrează însă la nivel emoțional un anumit blocaj, dublat de o suprainscibilitate manifestată prea des în comunicarea cu ceilalți. În rolurile secundare, dna Rodica Mureșan și dl Al. Georgescu urmăresc exact cele câteva trăsături de caracter ce le definesc personajele.

Intervențiile minime în plan scenografic punctează aceeași intenție: ca accentul major să cadă asupra unui text important din dramaturgia contemporană. Sperăm cât mai curând la o replică pe măsură din partea dramaturgilor români.

Anca ROTESCU

Răspuns datorat domnului Mircea Iorgulescu

(Urmare din pag. 6)

dar să nu ne prefacem a nu înțelege sensul real al considerațiilor d-lui Mircea Iorgulescu și să nu ne prefacem să nu-i putem replica. Dl Iorgulescu este în vileag un lucru grav: politic, lumea românească se împarte, după dl Grigurcu, în «putere» și «opoziție»; iar cine nu este cu «opoziția» se înțelege că este împotriva ei, vrând-nevrând, cu «puterea». Înțelegând o viziune «primitivă», ce provine tot din reprezentările bolșevice, fiind, după cum specifică foarte pertinent interlocutorul nostru, incompatibilă cu principiile democrației. Cum de nu ne-a trecut prin minte? Eram atât de stalinisti fără să știm. Și, în erezia noastră, cochetam cu principiile burghezo-moșieresti putrefacte, conform cărora neutralitatea nu poate fi o expresie a moralei, ci o imoralitate, când nu există o echivalență etică între factorii pentru care poți opta. Ne legănam în iluzia decadentă a respingerii neutralității, a ipocriei și lașitate, ca o complicitate cu răul, atunci când se află în joc valori vitale ale individului ori ale colectivității, iar nu o partidă de volei sau de șah. Era cât pe ce să ne trădăm stalinismul funciar, căruia i-am înțeles credința toată viața, condamnat cu nesăbuită «ethosul fals al neutralității», talentul menajării și acomodării jonice», spre a ne folosi de sintagmele unor autori reacționari. Dar, întrucât ne-a deschis ochii dl Iorgulescu.

Renunțând a face artă pentru artă, precum în fericele pasaje în care

blamează «bolșevismul» meu în stare pură (fără nici un interes pentru semnificațiile politice și culturale, aidoma «poeziei pure» a abatelui Brémond), dl Mircea Iorgulescu conde, în unele momente, a lua apărarea actualii puteri aproape pe față. Desemne pentru a nu fi criticat că nu este suficient de antistalinist. Îl scoate din sărite nuanța conținută în cuvântul «putere», ca și cum acesta ar fi neapărat infamant, indicând abuzul. Musca pe căciulă? Drept care conjuncturează astfel: «într-o țară în care există legal opoziție, acestea nu i se opune «puterea», ci administrația, guvernul (sau guvernantii); în fine, majoritatea parlamentară, guvernul fiind exponentul executiv al acesteia. Partidele din opoziție sunt minoritare (de aceea se și află în opoziție), iar statutul lor nu a fost stabilit arbitrar de cine știe ce instanță care a distribuit rolurile după criterii și interese oculte, ci a fost decis prin alegeri libere». De ce să ne certăm însă pe cuvinte? Să discutăm mai bine pe raporturile dintre adevăr și neadevăr. Cât de fundamentată, legal și moral, este «administrația» în România azi, cât de concludente și de «libere» au fost alegerile ce au stabilit «puterea» («sinonim prost, incorect pentru «guvernant» sau «administrație» sau «majoritate», ne mustră mai departe dl Iorgulescu) și «opoziție» (aci dl Iorgulescu nu mai obiectează, formal, nimic, deoarece, în fond...)? Altfel spus: câtă înnoire democratică se află efectiv în structura noastră politică în vigoare? Ce credit îi se poate acorda? Considerăm că nu pot fi păreri mai autorizate decât cele - ați ghicit! - ale

d-lui Mircea Iorgulescu în persoană. Ce s-a întâmplat în esență? «România s-a divizat în funcție de putere, iar conservatismul a fost, în forme noi, conservat, continuat, dezvoltat». Ce s-a întâmplat în planul evenimentelor? «Dispariția instantanee a partidului comunist, în 22 decembrie 1989, a permis preluarea structurilor acestuia de către FSN; de altfel, la discuția întemeietoare, unul dintre părinții săi, reactivatul general N. Militaru, propuse ca noua formațiune să fie «un organism de partid și de stat», cu alte cuvinte un nou PCR. Propunerea de a prezenta FSN în acest mod nu a fost acceptată, dar în fapt a fost consecvent urmărită și încă este. Dorința

de menținere la putere a echipei conducătoare a FSN a dus la regăsirea și recuperarea cvasi-integrală a vechilor tipare de comportament politic». Ce caracter au avut alegerile de la 20 mai 1990? «Este probabil că alegerile au fost libere într-un sens strict fizic, și nelibere în sensul absenței dimensiunii democratice». Or: «Ceea ce s-a întâmplat la scurtă vreme după alegeri, în iunie 1990, a fost o - gravă și dramatică - semnalară a precarității aptitudinilor și disponibilităților democratice ale societății românești». Mircea Iorgulescu dixit!

Gheorghe GRIGURCU
(Va urma)

● Semnal ● Semnal ●

Monica Lovinescu - Pragul. Unde scurte V. Editura Humanitas. Colecția Memoriile/Jurnale.

Volumul de față, al cincilea din seria celor inspirate de cronicile de la postul de radio «Europa Liberă», acoperă perioada anilor 1988-1989. Spre deosebire de celelalte, acesta este dublat și de mărturiile din jurnalul personal al autoarei. Evenimentele politice, repercutate în viața scriitorilor, sunt grupate sub titluri ca: Ecuri ale revoluției de la Brașov, Obsesiile tovarășului Dulea, Sindromul Motanului Arpagic, Interziții de semnătură, sechestrați, maziții, Disidență și risc. Destrămarea iluziilor din decembrie 1989, care face obiectul ultimelor însemnări din volum, stă, probabil, la originea motto-ului ales din A. Camus: «Orice idee falsă sfârșește în sânge, dar e întotdeauna sângele altora». (R.A.)

Intervenția dlui deputat GAVRIL DEJEU la motivarea votului asupra Codului Penal

Necesitatea adoptării unor texte de lege penală moderne trebuie să fie întotdeauna pusă în corelație cu stadiul de evoluție și cu cauzalitatea infracțională în domeniul vieții sociale. Trebuie să vă spun că ceea ce am inițiat noi aici nu este o refacere de anvergură, nici a Codului Penal, nici a Codului de Procedură. Să nu se creadă cumva că am inițiat o operă de modificare a Codului Penal, fost sub regimul comunist, nu este adevărat! Am inițiat niște măsuri de aspirare a regimului penal în România, în ideea de a curma infracționalitatea în continuă creștere.

Aceasta a fost ideea care a stat la baza modificărilor preconizate! Rezultatul deliberărilor noastre aici a fost, într-adevăr, un sistem de pedepse aproape draconice, în privința cuantumului lor; pornind, e adevărat, de la bază redusă, dar dușe până la limite extreme, în privința lor, maxime.

S-a crezut, și probabil se va crede și în continuare, că prin astfel de metode se poate îngrădi infracționalitatea într-o societate. Trebuie să vă spun, de data aceasta ca specialist și ca unul care m-am confruntat cu problema în decursul anilor și raportat la istoria dreptului penal, la istoria represiviunilor penale, că ... (vociferări, proteste ale majorității) ... nu s-a înregistrat nici o societate cu eficiență, în reducerea coeficientului infracțional, prin înăsprirea regimului sancțiunilor. Ci, dimpotrivă, această idee trebuie corelată întotdeauna cu cauzele fenomenului infracțional, una fără alta nu duce la rezultate. Iar ce am făcut noi a fost aplecarea înăsprirea pedepselor, dar niciodată sau aproape deloc nu ne-am gândit care este sursa și cauza de bază, fondul creator și dăttor de coeficient infracțional și să umblăm la cauze, nu la efecte. Prin urmare, unul dintre motivele pentru care noi nu am acceptat această gândire și nu am votat Codul este acesta.

Apoi, vă amintiți, încă pe timpul când dezbăteam articolele, că, de exemplu, la crima simplă de omor pedeapsa este de la 10-20 ani. Crimă de omor prin care se ia viața unui om! Ei bine, prin textele pe care dvs. le-ați votat, ați adus, la unele infracțiuni de importanță mult mai mică decât această infracțiune, pedepse apropiate, de 15 până la 20 de ani închisoare.

Nu este posibil să se facă o astfel de dezechilibrare în regimul pedepselor! Și dacă aveți nevoie - nu este cazul acum - vom scoate proiectul și vom arăta cum ne ducem, de pildă, pentru o simplă lovire a unui ofițer de poliție, la 15 ani închisoare! Iar un autor de crimă poate fi condamnat la 12-13 ani închisoare, fără circumstanțe atenuante! Este acesta un vot bun?

Cu ultimul argument voi termina, pentru că timpul este scurt! Există o gândire, o atitudine, dacă vreți, în lumea noastră, a raportului dintre stat și cetățean, iar în regimurile autentice democratice cetățeanul trebuie să se bucure de toate drepturile și libertățile cucerite în decursul istoriei. Am arătat, pe parcursul examinării câtorva dintre textele noastre, că modificările preconizate - (în privința raportului stat, respectiv autoritate - cetățean) - impun o atitudine de limitare, de intimidare, dacă vreți, a manifestării libere a cetățeanului în societatea românească. Când pedepse până la 10-12, 13 ani pentru că ai adus o ofensă autorității, înseamnă că îl pui pe cetățean în gardă să fie foarte-foarte atent ce scoate din gură și ce va face... (Vociferări ale majorității. Se strigă: „Și ce, nu este bine așa?”). Or, nu aceasta este gândirea, nici modernă, și nici pe care o îmbrățișăm noi!

Pentru aceste motive, întrucât modificările Codului Penal puteau să treacă, dacă unele din aceste aspecte erau atenuate prin tractări, nu se poate trece peste aceste principii fundamentale pe care noi le avem în vedere. Chiar dacă un singur capitol este extrem de important pentru practica judiciară astăzi, la restul nu am modificat nici un text, numai pedepsele le-am majorat. Să nu ne lăudăm că am făcut un nou Cod, nu! Repet, un singur capitol era necesar foarte urgent să fie pus la punct, și anume, infracțiunile asupra patrimoniului, unde practica judiciară cere, într-adevăr, urgent modificări. În rest, faptul că am majorat pedepsele așa cum ați cerut dvs., nu este o tragedie în România!

Vă mulțumesc.

E poca de tranziție cuprinde toate laturile statului român - ca de altfel a tuturor statelor ce traversează această epocă - mentalitate, începând cu dezamorțirea sarea practicilor vieții și instituțiilor totalitare și cu zidirea unor instituții noi, toate bazate pe democrație, până la viața universitară.

Nu vreau să fac o trecere în revistă a caracteristicilor fundamentale ale unei societăți democratice, ci voi aminti că una dintre acestea este promovarea valorilor în competiție liberă între ele, ierarhizarea acestora fără ură, fără mânie, cu respect reciproc.

Cu atât mai mult se pune problema în domeniul culturii, învățământului, cercetării, educației, tineretului.

Această preocupare este comună tuturor țărilor în tranziție, țări mici sau mari, cu sau fără tradiție democratică.

Învățământ medical generează sau poate genera corupție. Orice om de marcă dacă nu are stimulii adecvați care să-l pună în valoare maximă manifestă valențe antisociale.

Cu o lipsă de înțelegere care frizează bunul simț comun, conducătorii universităților de medicină (unele), dacă nu ei sunt inițiatori, permit ca studenții lor să-i insulte pe colegii din universitățile private și mai mult, domniile lor sechestrează în interes propriu unități spitalicești ca baze de învățământ, contra a câteva mii de tineri care vor să învețe și învețe și ceilalți. Apoi dezinformează în presă despre examene de selecție la medicină, dar nu au terminat anul 6 ("România Liberă", 6 decembrie 1995, nr. 1734). Reacția poate fi introdusă a violenței și crimei ca mijloc de soluționare a insultelor nejustificate, nici pentru cadrele universitare fără un examen al cunoștințelor generale

Încotro se îndreaptă învățământul medical românesc?

Dar pentru țările mijlocii, pentru România, problema este vitală. Istoria demonstrează că noi existăm prin elita noastră culturală.

Învățământul - în particular cel universitar - conține în sine toate elementele pe care le-am enumerat mai sus. Și aici se pune problema competiției care a fost desființată de regimul dictatorial care înțelegea să poartă orice, chiar neputința, cu rezultate ce evidențiază degradarea societății noastre.

În acest domeniu rezultatele se văd totdeauna mai târziu și ele pot fi sublime sau, venicil vecin, ridicole.

Competiția aici presupune nu doar școli în cadrul universităților de stat care sfârșesc invariabil în oligarhie (firească pentru firea omului normal cu puterea tip Zeus în mână), ci mai ales în coexistența școlilor universitare private. Competiția aceasta există cu rezultate excepționale în USA, Japonia etc.

Că ele sfârșesc în oligarhie este dovedit de faptul că au fost acreditate universitățile de medicină din Oradea, Brașov, Sibiu, Constanța, cu o vechime de 3-5 ani și nici una privată cu bază materială bună "pentru început" și de aceeași vârstă. Sau și mai absurd: 6 universități de medicină pe o suprafață circulară cu raza de circa 100 km: Timișoara, Oradea, Cluj Napoca, Tg. Mureș, Brașov, Sibiu!

Să înțeleagă cine poate ceva? Existența unui singur tip de

și profesionale, dar cu atât mai puțin pentru studenți.

De ce această provocare la revoltă, la crimă?

Cui folosește? Aș putea spune că este inacceptabilă o asemenea atitudine din partea unor oameni de stat investiți cu puteri educative pentru tineri și viitori medici.

Se fac stăpâni și clamează peste spitale care nu sunt ale lor, ci ale întregului popor, ale cetățenilor români care și-au dat o parte din sudoarea frunții pentru ca aceste clinici să existe. Atitudine de neacceptat din partea unor intelectuali.

Personal, cred că aici este vanitate care depășește absurdul, singura care poate explica de ce dl. dr. I. Bruckner a comunicat rezultatul activității de acreditare înainte ca să aibă în mână documente, iar în cele mai multe cazuri nici nu s-a ostenit să verifice datele primite (le-a citit?).

Deci din vrerea unor oameni (câțiva) trebuie să distrugem o parte a democrației în cultură și educație, să distrugem destine, pentru a se păstra pentru sine ceea ce ne luă apartine.

Sunt convins că trebuie ca guvernării să evite validarea vanității necontrolate a unor oameni care și-au pierdut complet controlul prin inhibiția a pornirilor antireformatoare folosind în locul unei judecăți drepte un "veto" pueril.

S. DRUM

Reprezentanții puterii nu se dezminț!

Contractul cu România", lansat de CDR, concentrat în 20 de puncte, a avut un ecou favorabil în rândul locuitorilor jud. Brăila. Fluturașii-manifest primii de la București conținând textul „Contractului cu România” au fost difuzați în oraș și în multe localități din județ printre care și comuna Tichilești.

Reprezentantul CDR în comuna Tichilești, jud. Brăila, dl Stan Nicolae, care s-a ocupat de difuzarea acestora în comună, a avut de suferit represalii din partea domnului Iacomi Vasile, primarul comunei respective.

În afara adresei pe care i-a înmănat-o

personal, după ce a fost convocat la primărie, adresă pe care o anexăm în copie la prezenta, l-a amenințat pe dl Stan Nicolae, care o viitoare arestare dacă continuă să mai difuzeze în comună materialele Convenției Democratice.

Flaviu Brezeanu, PNȚCD Brăila

Către Dl Stan Nicolae,

Prin prezenta vă rugăm să încetați campania

electorală pe care ați început-o la nivelul comunei Tichilești.

Fapta dvs contravine Legii nr. 70/1991, art. 45. În acest sens vă rugăm ca până la declanșarea oficială a campaniei electorale să stopați răspândirea acestor manifeste, deranjarea tineretului în sala de discotecă etc.

În caz contrar, (întrucât fapta dvs reprezintă infracțiune cu privire la declanșarea oficială a campaniei electorale) ne vom adresa justiției.

Primar, Iacomi Vasile

Cuvântarea dlui deputat Nicolae Ionescu-Galbeni la discutarea Raportului SRI pe anul 1995 (1)

Domnul președinte de ședință,
Doamnelor și domnilor parlamentari,
Domnule director al SRI
Stimatei invitați,

Raportul de activitate pentru perioada oct. 1994 - sept. 1995, este, fără îndoială, cel mai amplu document al SRI dintre cele prezentate până acum Parlamentului și conține în cele patru capitole ale sale concluzii de sinteză și o serie de exemplificări și detalii care au trezit, fără îndoială, o interes deosebit, atât din partea Comisiei de Control Parlamentar, dar mai ales din partea opiniei publice și a opiniei ei, care este presa.

Ținând seama de timpul foarte limitat acordat pentru discuțiile pe marginea Raportului și de vastitatea materialului prezentat, mă voi referi în intervenția mea numai la anumite aspecte din primul capitol, lăsând celorlalți membri ai Comisiei posibilitatea de a aborda și analiza eventual și alte probleme ridicate de activitatea SRI.

Capitolul privind apărarea intereselor economice ce pot constitui amenințări la adresa siguranței naționale este ordinea priorității acordate în Raport, prin volumul de informații culese în domeniu (cca. 34% din totalul informațiilor obținute), și prin implicațiile și consecințele majore ce decurg din problematica abordată, sectorul cu cea mai importantă activitate a SRI în perioada analizată. Textul reprezintă o expunere cu privire la starea economiei românești din punctul de vedere al unor amenințări actuale sau posibile la adresa siguranței naționale.

Aceste amenințări sunt analizate punctual și se referă în principal la:

- ◆ „aservirea unor sectoare economice strategice sau de importanță națională... subminarea, distrugerea, degradarea sau aducerea la stare de neîntreținere a structurilor necesare bunei desfășurări a vieții socio-economice sau a apărării naționale” (pag. 9);
- ◆ „dezmembrarea și preluarea treptată sub control a unor activități din domeniul resurselor miniere” (pag. 10);
- ◆ „impunerea de clauze contractuale dezavantajoase pentru a prelua sub control unele zone ale țării, bogate în substanțe minerale utile” (pag. 10);
- ◆ „disfuncțiile apărute în dezvoltarea și convulsia capacităților de producție a tehnicii militare” (pag. 14);
- ◆ „contracte de import și export dezavantajoase pentru partea română, nefincasări valutare la termen sau compensări ilegale, constituirea de societăți mixte cu lezarea intereselor economice interne” (pag. 15);
- ◆ „prejudicierea gravă a patrimoniului național ca urmare a managementului necorespunzător al societăților comerciale cu capital de stat” (pag. 16);
- ◆ „transfer ilegal de proprietate din patrimoniul public în favoarea unor grupuri de interese restrânse” (pag. 16);
- ◆ „un spectru larg de fenomene care prefigurează pe termen scurt și mediu lezarea gravă a intereselor naționale de securitate alimentară” (pag. 16);
- ◆ „în domeniul bancar... modalități preferențiale... deloc dezinteresate de acordare a creditelor și de finanțare, prin încălcarea unor prevederi exprese ale normelor legale”

(pag. 20).

Am reprodus toate aceste citate din Raportul SRI pentru a arăta că nu există nici o ramură a economiei naționale unde să nu se fi produs fenomene grave de disfuncționalitate cu consecințe imprevizibile pentru viitor și urmări dramatice pentru populație.

Parcurgând conținutul Raportului, personal, am ajuns la concluzia, pe care de altfel am adus-o la cunoștință și colegilor din Comisie, că acest material, prin gravitatea celor semnalate, se poate constitui drept cea mai convingătoare argumentație și cea mai elaborată documentar, realizată până acum, pentru înaintarea unei moțiuni de cenzură împotriva Guvernului Văcăroiu. Și tot atunci mi-am exprimat părerea că nu putem să înaintăm Raportul către Birourile celor două Camere mai înainte de a avea înfățișări cu unii miniștri și factori de răspundere din cadrul executivului, pentru a cere explicații privind relațiile SRI. Această opinie a fost înșușită și de ceilalți membri ai Comisiei și astfel au fost invitați și audiați o serie de miniștri și demnitari.

Interesul pentru aceste audieri s-a îndreptat spre elucidarea unor semne de întrebare ridicate prin conținutul Raportului, și anume:

▲ dacă informațiile furnizate sunt bazate pe fapte și situații reale;

▲ dacă aceste informații prezintă o importanță majoră pentru sesizarea disfuncționalităților și chiar ilegalităților din sectoarele economice vizate;

▲ dacă informațiile nu sunt redundante, suprapunându-se inutil peste fluxul de informații pe care instituțiile economice însele trebuie să le furnizeze factorilor de decizie și răspundere;

▲ dacă amploarea fenomenelor negative semnalate este conformă cu realitatea economică a țării, sau dacă nu cumva din motive de prestigiu SRI le-a dat importanță și dimensiuni exagerate, creând o falsă alarmă la nivelul executivului, Parlamentului și al opiniei publice.

Din răspunsurile primite de la beneficiarii de informații audiați rezultă că, în general, informațiile furnizate de SRI sunt corecte în proporție de 80%, dar 20% sunt nefundamentate (Ministrul Comerțului, Petru Crișan), informațiile completează pe cele proprii la nivel central dar câteodată se produce o intoxicare prin informații „care fie că nu sunt complete, fie nu se confirmă”. (Ministrul Industriilor, Dumitru Popescu); din 18 cazuri de sesizări ale unor deficiențe în conducerea unor întreprinderi, în 17 dintre acestea au fost schimbate conducerile (președinte FPS, Emil Dima). La Centrala Electronică de la Cernavodă informațiile privind importul nejustificat de apă grea și combustibil nuclear nu corespund realității. Cele 335 t. de apă grea nu s-au importat, ci s-au împurmat urmând a fi returnate din producția Uzinei de apă grea de la Turnu Severin, iar combustibilul nuclear pentru prima încărcătură a fost adus din Canada deoarece așa prevedeau clauzele contractuale (director RENEL, Viorel Romert). O informare privind pierderi valutare datorită ignorării unor posibilități de reexport a unor produse chinezești în SUA nu a ținut seama de clauze contractuale care interzic aceste practici comerciale (min. adj. al comerțului, Ion Pârgaru). Cu privire la flota

maritimă și fluvială românească, secretarul de stat din Ministerul Transporturilor, Șerban Mihăilescu, a arătat Comisiei că dacă în 1990 cele trei societăți maritime românești PETROMIN, NAVROM și ROMLINE au înregistrat pierderi de peste 6 miliarde lei, în 1995 acestea au realizat pe primele 8 luni ale anului beneficii de cca. 15 miliarde lei.

În momentul de față, flota noastră maritimă are un efectiv de 276 vase cu un tonaj de 5,8 milioane tone și poate acoperi integral necesitățile de transport ale țării, iar flota fluvială românească a realizat din 1992 și până astăzi o creștere a tonajului transportat cu peste 50%. Și la Ministerul Agriculturii există discordanțe mari între cifrele prezentate de aceasta și cele ale SRI în privința suprafețelor însămânțate în această toamnă.

Asupra situației economice de ansamblu, viziunea îngrijorătoare și chiar de alarmă pe care o prezintă SRI, cu privire la sectoare de maximă importanță pentru economia românească, nu a fost înșușită și de factorii de răspundere cu care s-au purtat discuțiile amintite. În această situație e dificil de tras o concluzie, de stabilit responsabilități, de făcut recomandări. Cu toate aceste incertitudini privind moduliferite în care sunt evaluate serviciile informative ale SRI, este necesar să prezentăm totuși unele observații cu caracter concluziv.

1. O primă observație se referă la faptul că din volumul mare de informații cu caracter economic furnizate, cele mai multe au constituit un suport în luarea unor hotărâri importante de către factorii de decizie și control din cadrul executivului.

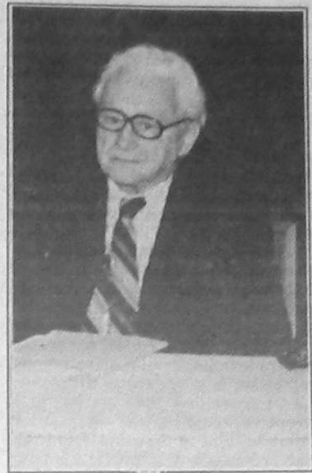
2. Nu toate informațiile au fost suficient verificate de SRI apărând unele relații deformate, subiective, sau chiar dezinformări a beneficiarilor.

3. Din necunoașterea completă a unor situații, conjuncturi, reglementări juridice și contractuale pe care le prezintă o serie de activități economice, SRI a făcut aprecieri și evaluări neconforme cu realitatea și alături de reglementări legale.

4. Nu s-au urmărit de către SRI rezultatele informațiilor prestate, eficiența lor, modul adecvat de reacție a beneficiarilor și măsurile luate de aceștia.

5. O altă observație dorește să aducă în atenție un fapt care poate trece ușor neobservat, dar care, după părerea noastră, poate și să constituie un început de evoluție nedorită a SRI.

În țara noastră, astăzi, nu există o instituție care să aibă drept obiectiv garantarea siguranței naționale și e bine că este așa. În trecut, știm că a existat o astfel de instituție numită Departamentul Securității Statului și cunoaștem de toți unde a dus existența acestui for cu caracter de monopol al interesului național, la excelese, abuzurile și strivirea persoanei umane de către arbitrarul de partid instituționalizat. Astăzi, Siguranța Națională în România este garantată de toate cele trei puteri de stat. Executivul prin Guvern și CSAT, legislativul prin cele două Camere ale Parlamentului, iar autoritate judecătorească prin jurisdicție Codului Penal cu referire la siguranța națională. SRI, așa cum de altfel este menționat și în Raport, este doar „un organ de informații” iar „obligăția sa esențială

rămâne informarea și sesizarea celorlalte organe de stat abilitate a lua măsuri de prevenire și de contracurare a unor riscuri sau amenințări (la adresa siguranței naționale)” (pag. 7).

În această perspectivă este nepotrivit ca SRI să facă evaluări asupra stării de pericol și amenințare, să emită aprecieri, să tragă concluzii și să formuleze recomandări în probleme de siguranță națională fără să apară pericolul ca instituția să alunece pe neobservate, devenind un for suprem de control al tuturor acțiunilor cu potențial de amenințare la siguranța națională a României. De aici până la a deveni instituția deținătoare de monopol a siguranței, nu mai e decât un pas.

Astfel, din prima frază a capitolului „apărarea intereselor economice” se face afirmația că „o coordonată permanentă a activității SRI a constituit-o evaluarea stării de siguranță în economie” (pag. 9). Este o afirmație complet neavenită. Evaluarea stării de siguranță a economiei o face Guvernul și Parlamentul, nu SRI-ul. Acesta furnizează doar informații pe baza cărora forurile competente ale puterii de stat fac evaluări asupra siguranței în economie și în alte domenii.

Pe parcursul întregului capitol sunt și alte informații de același tip: „preluarea sub control a unor zone ale țării” (pag. 10), „diminuarea alarmantă a unor activități” (pag. 11), „prejudicierea sistematică a intereselor părții române” (pag. 12), „scăderea și anihilarea capacităților autohtone” (pag. 13), „reducerea până la excludere a potențialului românesc pe piețele internaționale” (pag. 13), „fapte și acțiuni care lezează capacitatea de apărare a țării” (pag. 14), „efecte păgubitoare produse asupra avuției naționale” (pag. 15), „lezarea gravă a intereselor naționale de securitate alimentară” (pag. 16), „degradarea potențialului agro-pedologic al țării” (pag. 17).

Prin formulări de acest tip se evidențiază tendința ca SRI, depășindu-și atribuțiile constituționale și legale conferite prin Legea 51/1991 și 14/1994, să devină un fel de nou organism de sinteză și control al întregii problematici a siguranței naționale subrogându-se forurile mai înainte menționate și abilitate pentru aceasta. Deocamdată este doar o tendință, dar ea trebuie pusă în evidență pentru a fi oprită la timp o evoluție posibil negativă și pernicioasă a activității SRI.

(Va urma)

Interviu cu FLORIN BURUIANĂ, senator PNTCD de Neamț

Domnule senator Florin Buruiană, vă rugăm să ne dați câteva date autobiografice.

Sunt născut la 29 noiembrie 1937, în comuna Șagani, jud. Chilia (azi în Ucraina) într-o familie de învățători originară din nordul județului Iași; creștin-ortodox.

Am urmat Liceul „Internat” din Iași, pe care l-am absolvit în 1954. Sunt licențiat al Facultății de Electrotehnică din Institutul Politehnic Iași, în specialitatea inginer electro-mecanic (1959).

Am fost inginer la Combinatul de Fibre Sintetice din Săvinești (august 1959-24 decembrie 1989) parcurgând succesiv toată ierarhia funcțiilor de la cea de inginer stagiar până la cea de inginer șef și director pentru activitățile de automatizarea, întreținerea și reparația utilajelor. La 24 decembrie 1989 am fost ales drept reprezentant al salariaților Combinatului în Consiliul Frontului Salvării Naționale (CFSN) pe județul Neamț iar, la 26 decembrie, Consiliul astfel constituit m-a ales ca președinte al CFSN pe județ. După formarea PUN, reprezentanți tuturor partidelor politice din Consiliu m-au ales președinte al CPUN pentru județul Neamț, calitate în care am lucrat până în iulie 1990.

Între 26 decembrie 1989 și iulie 1990 am reprezentat județul Neamț în CFSN și apoi CPUN pe țară.

La 23 ianuarie 1990, m-am numărat printre cei opt membri ai CFSN care s-au opus, prin vot deschis, transformării în partid a acestui organism de conducere născut după evenimentele din decembrie 1989. Am onorat angajamentul inițial al CFSN și am rămas, timp de doi ani, independent din punct de vedere politic.

După alegerile din mai 1990, odată cu încheierea oficială a activității CPUN, am revenit la locul inițial de muncă. În perioada 1 august 1990-1 octombrie 1992 am fost director și președinte al Consiliului de administrație al Uzinei de construcții de mașini „COMES” SA din Săvinești.

În primăvara anului 1992 am devenit membru PNTCD, fiind în prezent membru al Biroului de Conducere al Comitetului PNTCD pentru județul Neamț.

La 27 septembrie 1992 am fost ales senator de Neamț pe listele Convenției Democratice din România, din partea PNTCD.

Sunt membru al Delegației Permanente a PNTCD.

În sesiunea parlamentară din primăvara-vara 1995 am fost vice-președinte al Grupului Parlamentar PNTCD din Senat, iar în sesiunea din toamna-iarna a aceluiași an am fost ales Secretar al Biroului Permanent al Senatului României.

Sunt, de asemenea, membru al Comisiei Economice a Senatului și președintele Grupului Parlamentar de prietenie dintre România și Venezuela.

În septembrie 1995, cu ocazia reorganizării CDR am fost ales drept unul dintre cei doi reprezentanți ai Organizației PNTCD-Neamț în Comitetul de conducere al Convenției Democratice din România pentru județul Neamț.

Sunt căsătorit, soția este pensionară; fiica, inginer TCM.

Locuiesc în Municipiul Piatra Neamț.

Care au fost motivele ce v-au determinat să vă înscrieți în PNTCD?

Dat fiind faptul că în anul 1947 aveam doar zece ani, sunt unul dintre cei care a devenit membru PNTCD abia în perioada de după decembrie 1989 și anume în primăvara anului 1992.

În intervalul 1990-1992 nu am făcut parte din nici un partid politic, deoarece imediat după evenimentele din decembrie 1989 mă angajaseram ferm ca, în calitatea pe care o dețineam atunci, de președinte ales al Consiliului Frontului de Salvare Națională al județului Neamț, să nu particip timp de doi ani la noua viață politică care se naștea în România. Această situație specială mi-a creat însă șansa de a înțelege mai bine multe dintre evenimentele politice pe care le traversa societatea românească. Astfel, în perioada ianuarie-mai 1990 am avut posibilitatea să constat direct modul în care au fost deturnate unele dintre telurile cele mai semnificative ale mișcărilor populare din decembrie 1989, să identific cu destulă claritate forțele politice care au orchestrat aceste deturări și forțele politice care au încercat să promoveze adevărul și democrația reală.

După alegerile din mai 1990 și încheierea oficială a activității CPUN (organe care în februarie 1990 au înlocuit CFSN) și până în primăvara anului 1992 am reușit ca, din postura de simplu cetățean care cunoștea însă în mod cuprinzător situația reală a vieții politice din țară, să analizez atent modul în care fiecare dintre partidele prezente atunci pe scena politică a țării răspundeau, prin doctrina, strategia și practica lor, cerințelor fundamentale ale României.

Rezultatele observațiilor, experienței și învățămintelor desprinse din evenimentele și viața politică a țării din anii 1990 și 1991 m-au făcut să înțeleg că partidul care are doctrina cea mai apropiată de punctele mele de vedere este PNTCD. În plus, PNTCD era și principalul susținător al concepției potrivit căreia toată opoziția democratică din România trebuie să se unească într-o singură grupare de partide - Convenția Democratică din România - idee pe care mi-o conturaseram, în mod independent, și eu, încă de pe timpul sfârșitului campaniei electorale pentru alegerile din mai 1990.

Deoarece la toate aceste considerații s-au adăugat stima și respectul pe care mi le-au insuflat treptat, ținuta politică, patriotismul sincer și verticalitatea morală a, de acum, regretatului președinte al PNTCD, Corneliu Coposu, m-am hotărât - în primăvara anului 1992 - să devin membru al PNTCD, iar cererea mea a fost aprobată.

În ce măsură considerați că v-ați făcut datoria ca parlamentar? Ce ați reușit și ce n-ați reușit să faceți?

Este, cred, destul de dificil ca tu însuși să răspunzi cu obiectivitate la o astfel de întrebare.

Probabil că această evaluare ar putea fi făcută, în mod potrivit, numai de către persoane neutre, foarte competente profesional, cu o excelentă cunoaștere a vieții parlamentare și un larg orizont politic.

Dacă trebuie să dau totuși un răspuns de principiu atunci cred că

am făcut unele lucruri bune ca senator dar că, dacă la începutul mandatului meu aș fi avut experiența pe care am acumulat-o între timp, aș fi putut face, cu siguranță, mult mai multe. În mod concret, dintre cele peste o sută de interpelări și intervenții făcute de mine, de când am fost ales parlamentar, aș menționa câteva, care au fost legiferate și care mi se par semnificative:

◆ îmbunătățirea Legii 83/193 prin completarea ei cu un nou articol, nr. 15, care prevede ca alocarea subvențiilor bugetare pentru agricultori să se facă valoric în mod proporțional cu suprafața deținută de cele trei categorii de proprietate din agricultura țării: particulară, asociații agricole și cea de stat (vezi Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 136 din 23 iunie 1993).

◆ corectarea Legii nr. 46 din mai 1992, prin care se acordau acțiunilor de la IAS câte 300 kg de grâu la hectar, prin mărirea acestei cantități la 600 kg grâu la hectar (vezi Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 165 din 21 sept. 1993 și revenirea din 7 februarie 1994).

◆ nominalizarea în Legea bugetului de stat pe anul 1994, în mod separat față de alte poziții, a fondurilor alocate prin buget pentru aplicarea Legii privind sprijinirea agriculturii (vezi Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 113 din 31 mai 1994 - articolul 17 din buget).

◆ urgentarea apariției proiectului „Legi pentru accelerarea privatizării” prin interpelările din Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 71 din 7 aprilie 1994 și Monitorul Oficial, partea II-a, nr. 152 din 7 iulie 1994.

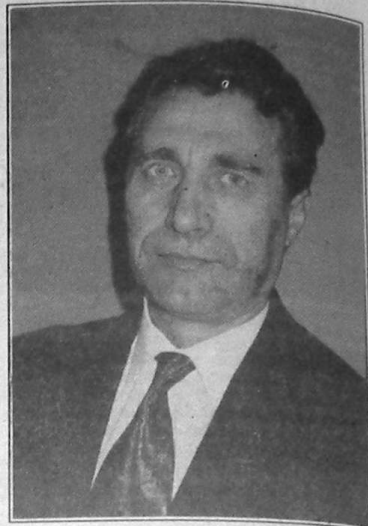
◆ clarificarea poziției Grupului parlamentar PNTCD din Senat față de proiectul Legii pentru accelerarea privatizării (vezi Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 229 din 11 nov. 1994).

◆ participarea la îmbunătățirea proiectului de „Lege privind protecția concurenței” și prezentarea poziției Grupului nostru parlamentar din Senat referitor la această Lege (vezi Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 24 din 16 martie 1995).

◆ ar mai trebui, cred, să menționez că am adus multe contribuții utile la îmbunătățirea tuturor proiectelor de lege a căror avizare de fond s-a efectuat de către Comisia Economică a Senatului, comisie al cărei membru sunt.

Desigur, ca parlamentar, am avut și nereușite dintre care următoarele m-au afectat în mod deosebit:

◆ neacceptarea de către majoritatea parlamentară a propunerii pe care am făcut-o pentru introducerea în bugetul de stat a unei poziții distincte, cu finanțare asigurată, pentru „construcția de locuințe pentru tineri și familii tinere” (vezi Monitorul Oficial partea I-a, nr. 109 din 29 mai 1994, pagina 53, pentru bugetul pe anul 1994 și Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 9 din 24 februarie 1995, pentru bugetul pe anul 1995).

◆ refuzul majorității parlamentare de a se prevedea în buget finanțarea potrivită pentru „punerea în funcțiune a grupului energetic nr. 1 de la Centrala Nucleară Cernavodă” (vezi Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 10 din 25 februarie 1995).

◆ refuzul Guvernului de a cuprinde în bugetul pe 1995 a „fondurilor necesare pentru finanțarea în 1995 a măsurilor care să favorizeze aplicarea efectivă și operativă a Legii de accelerare a privatizării în România” (vezi Monitorul Oficial partea a II-a, nr. 14 din 2 martie 1995).

◆ modul în care a fost finalizată, de către majoritatea parlamentară, Legea imobilelor naționalizate.

Poziția dvs. în topul alături de TUNȚIU nu a fost publicată. Ce părere aveți despre astfel de clasamente?

Nu cunosc topul respectiv și nici nu am vreo informație despre criteriile care au stat la baza întocmirii lui, așa că nu pot să-mi spun părerea despre acest subiect. În principiu, este însă laudabil faptul că tineretul studios încearcă să analizeze viața politică românească.

Spuneți-ne câteva cuvinte pentru cititori.

Mă simt onorat pentru invitația pe care mi-ați făcut-o în final. Aș fi deosebit de bucuros dacă, din discuția noastră, cititorii ziarului „Dreptatea” au înțeles, mai bine decât până acum, că activitatea de elaborare a legilor nu este deloc simplă, iar calitatea ei depinde, în mare măsură, nu numai de calificarea profesională și de calitatea umană și politică a parlamentarilor, ci și de modul în care aceștia pot menține, și după alegeri, legături organizate, permanente și trainice, cu cetățenii din județul lor.

De aceea, mulțumesc călduros cetățenilor care țin permanent legătura cu parlamentarii PNTCD și-i rog să ne sprijine în extinderea și întărirea acestor legături.

A consemnat
Mirel ȚARIUC